

**Drumul
Spre
Culmi**

Partea 1

Richard Wurmbrand

Drumul Spre Culmi

Partea 1

Richard Wurmbrand

Stephanus
 **EDITURĂ
CREȘTINĂ**

Tradus din Engleză de Ion Adrian Pintea

Printed by Stephanus Publications (Australia)

a division of CMCW Ltd. A.C.N. 001 089 916

for

EDITURĂ CREȘTINĂ STEPHANUS

STR. BIBESCU VODĂ 1

BUCUREȘTI

MEDITAȚIA 1

„Învăță-ne să ne numărăm bine zilele“. — Psalmul 90:12

Un american și-a îndemnat prietenul, care tocmai sosise în Suedia din Tailanda, „Grăbește-te, trebuie să prindem autobuzul!“ Odată urcați în autobuz, fericitul suedez a spus: „Am câștigat trei minute“. Tailandezul l-a întrebat, „Cei ai de gând să faci cu ele?“

Oamenii din țările avansate nu au nici un răspuns la această întrebare. Generația noastră a uitat cum să umble. Ea știe doar cum să alerge și să conducă automobilul.

Isus nu a alergat niciodată; El doar a umblat. Existau pe vremea Lui trăsuri, cai, cămile, dar nu citim că El le-ar fi folosit. O singură dată este scris că a călărit, dar și atunci pe un animal care umbla mai încet decît omul. Facem bine cînd economisim minutele, cu condiția să le folosim bine. Fiecare minut este o perlă, dar adesea ne dăm seama prea tîrziu de valoarea ei. Se povestește că cineva a avut odată noaptea un drum de-a lungul malului unui rîu. Împiedicîndu-se de o pungă care conținea pietricele, a luat-o și a început să se amuze, ca și altă dată, aruncîndu-le, una cîte una, în rîu. Îi plăcea să audă clipocitul produs de piatra care lovea suprafața apei. Cînd a ajuns acasă, în pungă nu mai erau decît două pietre. Atunci a observat că pietrele erau diamante.

Noi alergăm ca să economisim minutele, dar risipim ceea ce am economisit în activități fără rost, în discuții, în distracții. Un casier răspunde de fiecare cent care i-a trecut prin mîini. Un om care a trăit șaptezeci de ani va răspunde înaintea lui Dumnezeu de treizeci și șapte milioane de minute.

MEDITAȚIA 2

„Dumnezeu este dragoste“. — 1 Ioan 4:8

Un creștin eliberat din închisoare, unde suferise pentru credință, a scris într-o scrisoare:

Înfățișarea mea exterioară nu este atrăgătoare. În lagărul de muncă obligatorie, eu am lucrat în subteran. Am avut acolo un accident care m-a lăsat cu o cocoasă. Odată, un copil s-a uitat la mine și apoi m-a întrebat, „Unchiule, ce ai în spate?“ Eram sigura că va urma o ironie. Totuși am răspuns, „O cocoasă“. „Nu“, a răspuns copilul, „Dumnezeu este dragoste și El nu dă nimănui infirmități. În spate tu nu ai o cocoasă, ci o cutie, în care sînt ascunse aripi de înger. Într-o zi cutia se va desface și tu îți vei lua zborul către cer, folosindu-te de ele.“ Am început atunci să plîng de bucurie. Chiar și acum, cînd scriu, plîng.

Fiecare om are cîte o „cocoasă“, vreun handicap fizic, mintal sau spiritual, ceva care îl deosebește de alți oameni. Lucrurile par a fi așa doar cînd le privim din perspectiva limitată a vieții noastre pămîntești. *AICI* „cunoaștem în parte“ (1 Corinteni 13:12). Din această cauză, viața și suferințele noastre par adesea fără sens.

Dumnezeu a lăsat ca unul să aibă o cocoasă, altul o boală, sau sărăcie, sau închisoare, sau să-i moară cineva foarte apropiat. Dar noi nu trebuie să acceptăm standardele umane, după care toate acestea sînt catastrofe. Le vom aplica standardele aceluia copil umplut de Duhul Sfînt, și vom vedea în necazurile noastre cutii în care sînt ascunse aripi de înger, puse acolo special pentru a ne înălța la cer.

MEDITAȚIA 3

„Domnul este în Templul Lui cel sfânt. Tot pământul să tacă înaintea Lui!” — Habacuc 2:20

Cu două mii de ani în urmă un om politic atenian numit Phocion aștepta cu un aer obosit, în timp ce bărbierul prezenta pentru clientul pe care-l bărbierea, un rezumat al situației politice atenie. În cele din urmă, bărbierul s-a întors spre Phocion și i-a zis: „Cum doriți să vă ajustez barba?” la care acesta a replicat: „în tăcere”. Acest răspuns simplu este adesea citat în literatura universală.

Noi sîntem victimele unei conspirații împotriva liniștei, fără de care viața spirituală nu e posibilă. Sîntem zilnic supuși zgomotelor de mașini, trenuri, avioane, radio, TV, aspiratoare, mașini de spălat, ventilatoare, ca să nu mai pomenim de flecăreala copiilor și multa vorbărie fără rost a adulților.

Am cunoscut creștini care și-au petrecut ani, închiși singuri în celulă, într-o liniște desăvîrșită. Cînd au auzit din nou voce umană, au rămas surprinși de atîta vorbărie fără rost.

Dacă vrei să ajungi la Dumnezeu, creează puțină liniște în jurul tău. Închide toate porțile prin care zgomotul intră în viața ta. Intră în cămăruța ta, sau învață pe cei din preajma ta să păstreze liniște în anumite momente ale zilei.

Dar tăcerea nu este în întregime tăcută. Gemetele unui om care suferă, lacrimile suferinței, strigătul bucuriei adevărate, cele mai serioase discuții, mulțimea predicilor și adevărul științific, sînt întipărite în liniștea care ne înconjoară. Deasupra tuturor acestora, vei auzi glasul lui Dumnezeu. Și vei avea o revelație dacă vei asculta, asemenea lui Isus, atunci cînd a petrecut singur nopți întregi în rugăciune pe munte.

MEDITAȚIA 4

*„Îngerul a intrat la ea, și i-a zis: „Plecăciune ție, căreia
ți s-a făcut mare har; Domnul este cu tine, binecuvîntată
ești tu între femei!” Luca 1:28*

Într-o țară cu prigoană religioasă, un tânăr deținut creștin a fost adus din celula lui la tribunal. Când s-a reîntors, fața îi strălucea. Ceilalți deținuți l-au întrebat ce s-a întâmplat la tribunal. El a răspuns: „A fost ca în ziua în care Mariei i s-a vestit că va naște pe Mîntuitorul. Ce zi minunată! O fecioară neprihănită stă singură în meditație. Deodată un înger strălucitor se arată înaintea ei. El îi spune că ea, o creatură, Îl va ține pe Creator, întrupat în copilăș, pe brațele ei; că ea, o creatură, Îl va spăla pe Creatorul ei. Ea Îl va spăla pe Acela care va curăți milioane de oameni de păcatele lor. Ea, creatura, Îl va învăța pe Creator să umble. Ea va învăța Cuvîntul lui Dumnezeu cel veșnic să vorbească. El va fi soarele și bucuria casei ei.

Vor fi și zile mai grele. Ea va trebui să stea plîngînd la piciorul crucii pe care Fiul lui Dumnezeu și Fiul ei va muri pentru mîntuirea noastră, dar aceasta va trece. El va învia, va merge în ceruri și, cu siguranță, o va lua și pe mama Lui cu El. Și va fi din nou bucurie, fără sfîrșit.“

Deținuții i-au mulțumit pentru această predică frumoasă, dar au insistat: „Altceva te-am întrebat noi. Ce a fost la tribunal?“

El a răspuns: „V-am spus. A fost asemenea zilei în care Mariei i s-a arătat îngerul. Judecătorii mi-au spus că sînt condamnat la moarte. Nu e minunat? Porți de mărgăritare, străzi de aur, îngerii care cîntă la harfe, părășia sfinților și, mai presus de toate, odihna la sînul lui Isus.“

Fiecare an al vieții noastre este un nou pas spre moarte. Să facem acest pas cu bucurie și speranță. Isus a înviat. Cei care cred în El vor fi și ei înviați.

MEDITAȚIA 5

„Domnul a deschis gura măgăriței.” — Numeri 22:28

Crede Biblia. Unele din afirmațiile ei pot fi acceptate doar cu greutate de către rațiune, dar nu există alternativă. Dacă refuzăm să acceptăm anumite părți ale Bibliei, singura posibilitate care ne rămîne este să acceptăm absurdul.

Unii își bat joc de afirmația Bibliei că o măgăriță a putut vorbi. Dar Biblia nu spune aceasta. De fapt, ea afirmă că „Domnul a deschis gura măgăriței.”. Dacă există un Dumnezeu atotputernic, atunci El poate face o măgăriță să vorbească.

Renunță un moment la credința în Dumnezeu. Ce rămîne? Necredința spune că omul a evoluat din maimuță. Aceasta înseamnă că la un moment dat un animal, o maimuță, a început să vorbească fără ajutorul vreunei ființe superioare ei. Nici un copil nu poate să vorbească dacă nu este ajutat de un adult. Cum a putut o maimuță să facă ceea ce un copil nu poate face?

Trebuie să accepți faptul că un animal a vorbit, fie neajutat de nimeni, cum învață darwinismul, fie pentru că un Dumnezeu înțelept și atotputernic i-a deschis gura. În mod evident, rațiunii îi este mai ușor să accepte a doua alternativă.

Gîndește-te și la adevărul exprimat de primele cuvinte rostite vreodată de un animal: „Ce ți-am făcut de m-ai bătut de trei ori?” Într-o zi, toți cei cărora le-am făcut vreun rău ne vor pune această întrebare. Ce le vom răspunde? Chiar dacă cei pe care i-am lovit erau vinovați, era oare nevoie să-i lovim de trei ori, cum și-a lovit falsul profet Balaam măgărița? Nu ar fi fost suficient și mai puțin? Nu-i asculta pe cei care caută cu tot dinadinsul greșeli în Biblie, ci caută mai degrabă să-i cîntărești bine cuvintele.

MEDITAȚIA 6

„Căci, dacă păcătuim cu voia, după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai rămîne nici o jertfă pentru păcate.“

—Evrei 10:26

O veche legendă creștină spune că atunci cînd Dumnezeu le-a împărțit îngerilor planul Său de a-l crea pe om după chipul Său, Lucifer, care nu căzuse încă din ceruri, a exclamat: „Cu siguranță nu-i va da puterea de a nu l se supune!“ Fiul i-a răspuns: „Puterea de a cădea este puterea de a se ridica.“ Atunci diavolul a decis în deplină cunoștință să se revolte, luînd și pe alții cu el. Așteptarea lui de a se ridica din nou nu s-a împlinit niciodată, deoarece el a căzut în mod intenționat.

Atunci cînd Maria Magdalena a spălat picioarele lui Isus cu lacrimile ei, Lucifer a început să înțeleagă în ce fel puterea de a cădea este legată de puterea de a te ridica. A înțeles profunzimea cuvintelor Domnului, „Celui căruia i se iartă puțin iubește puțin,“ și „Păcatele ei, care sînt multe, sînt iertate; căci a iubit mult“ (Luca 7:47).

Astfel, diavolul a crezut că împiedicînd căderi va împiedica și ridicări. De aceea, el a încercat să impună primilor creștini legea mozaică. Prin învățăturile lui, el i-a înșelat pe Galateni (Gal. 5.1) și pe mulți alții. Și astăzi el încearcă să-i supună pe creștini unor porunci cum ar fi: „Nu atinge, nu gusta, nu lua“ (Col. 2:21-22) și se folosește de temerile noastre.

Dar nouă ni se spune: „Rămîneți dar tari și nu vă plecați iarăși sub jugul robiei“ (Gal. 5:1). Nu trebuie să perseverăm în păcat pentru ca harul să abunde (Rom. 6:1). Păcatul nu mai trebuie să constituie conținutul vieții noastre. Dar nici nu vom despera dacă vom cădea. Petru și-a putut întări frații deoarece el însuși a fost convertit după ce căzuse într-un păcat îngrozitor (Luca 22:32).

MEDITAȚIA 7

„Fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase.” — Genesa 6:2

O veche carte evreiască, Sepher Ierahmeel, povestește următoarea întâmplare despre Iosif, cel din Vechiul Testament. O mulțime de femei egiptene, din înalta societate, s-au adunat în casa lui Potifar pentru a vedea frumusețea robului său evreu. Soția lui Potifar a oferit fiecăreia dintre ele un măr și un cuțit pentru curățirea mărilor. Când Iosif a intrat să le slujească, au fost, toate, atât de captivate de apariția lui încât s-au tăiat accidental cu cuțitul. Atunci soția lui Potifar le-a spus: „Voi l-ați văzut doar câteva momente și ați fost fermecate. Acum înțelegeți de ce eu, care îl văd în mod continuu, ard de pasiune.”

Soția lui Potifar poate era și ea frumoasă, dar Iosif era sfânt și a refuzat să păcătuiască. Noi trebuie să-i urmăm exemplul. Dar dacă cineva păcătuiește în această privință, să nu-l condamnăm prea aspru. Să fim îngăduitori cu aceia care cedează din cauza slăbiciunii umane, înțelegând că sexul este forța cea mai puternică din natura noastră umană. Noi înșine să nu disperăm dacă sîntem greu și îndelung ispitiți, sau chiar dacă am căzut în păcat. Pentru a ne da nădejde, Biblia ne povestește că chiar și fiii lui Dumnezeu, oricine ar fi fost aceștia (interpretările diferă), nu au rezistat acestei ispite.

Este scris, „Să nu păcătuți. Dar dacă cineva a păcătit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos cel neprihănit“ (1 Ioan 2:1). Ispita aceasta fiind atât de puternică, refuzul de a păcătuți în ce privește sexul este o biruință glorioasă.

MEDITAȚIA 8

„O parte din sămînță a căzut lîngă drum, și au venit păsările și au mîncat-o.“ —Matei 13:4

De ce se întîmplă că anumiți oameni ascultă cu bucurie Cuvîntul lui Dumnezeu, în timp ce alții îngăduie păsărilor — adică duhurilor rele — să mănînce această sămînță bună?

Lui Iosif, cel din Vechiul Testament, i s-a povestit visul pitarului lui Faraon, cu care era în închisoare: „Se făcea că port trei coșuri cu pîine albă pe capul meu. În coșul de deasupra de tot erau tot felul de bucate pentru Faraon: prăjituri coapte în cuptor; și păsările mîncau din coșul care era deasupra de tot pe capul meu“ (Genesa 40: 16-17). Iosif a interpretat visul ca însemnînd că pitarul va fi spînzurat.

Faimosul Rabin din Dubna a fost întrebat cum a putut Iosif cunoaște aceasta. El a răspuns, „Un pictor a pictat odată un om purtînd un coș cu pîine pe cap. Păsările au venit să mănînce din tablou crezînd că pîinea era reală. Cineva a exclamat, „Ce pictor bun! A făcut pîinea să arate atît de reală!“ De fapt pictorul nu era atît de bun. El nu l-a făcut pe omul din tablou să arate atît de real încît să sperie păsările, ca acestea să nu se apropie de tablou. În acelașai fel, Iosif a înțeles că dacă păsările au îndrăznit să vină la pitar, acesta trebuie să fi fost un om mort.“

Duhurile rele nu pot lua sămînța Cuvîntului lui Dumnezeu de la un creștin viu, ci doar de la unul care arată ca o sperietoare. Dar sperietoarele nu sperie duhurile rele. Vezi dacă credința ta este o credință vie.

MEDITAȚIA 9

„Întrebați care sînt cărările cele vechi, care este calea cea bună și umblați pe ea” — Ieremia 6:16

Un vînător a strigat la cîinele său: „Nero, caută!” Nero și-a ridicat ochii către stăpîn și a răspuns: „Nu am pierdut nimic”.

Ce au pierdut creștinii ca să aibe atît de mult de căutat? Unii caută credințe noi sau chiar ocultul. Dar cărările cele vechi îi așteaptă. Religia care a mîntuit pe neprihănitul Abel, pe regele David, pe Maria Magdalena și pe Petru, continuă să fie bună și pentru noi. Nu este adevărat că religia creștină a fost practică și găsită nesatisfăcătoare. De fapt noi nu am practicat-o cu adevărat. Nu vom găsi niciodată o mai bună cale de salvare decît sîngele lui Hristos, care s-a vărsat pentru noi, nici o învățătură mai bună decît învățătura Lui despre dragoste.

Un turist care colinda galeriile Louvre-lui i-a spus plictisit unui paznic. „Nu găsește nimic excepțional în aceste tablouri.” Paznicul i-a răspuns: „Nu noi sîntem cei care judecă tablourile, ci ele ne judecă pe noi”.

Creștinismul a fost de mult dovedit ca adevărat, și rămîne așa, independent de opiniile omenești. Crucea care se ridică din pămînt către cer este stindardul și criteriul după care toate religiile, toate „ismele”, toate filozofiile și filozofii, toate pretențiile de adevăr sînt măsurate. Fie că vedem frumusețea creștinismului și îi urmăm perceptele și pe Fondatorul lui, fie că umblăm după scornirile nebune ale unor oameni de nimic — cum sînt numiți în Biblie cei care aduc alte învățături — nu putem să ne sustragem acestei măsurări și judecăți.

Să facem o alegere înțeleaptă — valabilă pentru veșnicie.

MEDITAȚIA 10

„Maria . . . a văzut doi îngeri.“ — Ioan 20:10,11

Sînt două feluri de a te uita la un mormînt. Petru și un alt ucenic al lui Isus au venit în dimineața Paștelui la mormîntul Învățătorului lor, l-au găsit gol și au văzut înăuntru giulgiul în care fusese învăluit Isus. Maria Magdalena s-a uitat și ea în mormînt, dar ea a văzut îngeri pe locul unde zăcuse trupul lui Isus. Unii văd astăzi doar prăbușirea civilizației creștine, în timp ce alții văd, dincolo de veștile îngrijorătoare, îngeri care pregătesc binecuvîntata Împărăție a lui Dumnezeu.

Cum reușește un om să vadă îngeri, să le simtă prezența? Apostolii fuseseră foarte activi în lucrarea Domnului. Maria șezuse la picioarele lui Isus și auzise cuvintele Lui (Luca 10:39), privitoare la Moise și profeți. Ea a auzit probabil de pe buzele Lui istorisirile multor sfinți și martiri ai credinței, și s-a familiarizat cu ele.

O biserică ce exclude din învățătura ei exemplul sfinților și al martirilor pierde o dimensiune vitală. Citește pe Moise și profeți, amintindu-ți că „aceste lucruri . . . au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfîrșiturile veacurilor“ (1 Cor. 10:11). Păstrează apoi legătura cu sfinții care suferă astăzi pentru Hristos. Ochii îți vor fi astfel deschiși.

MEDITAȚIA 11

„Nu judecați, ca să nu fiți judecați.” — Matei 7:1

Doi prieteni se plimbau de-a lungul malul unui râu. Unul dintre ei alunecă și căzu în apă. „Ajutor, ajutor! Nu știu să înot!” strigă el. Prietenul îi răspunse, „Nu este cazul să țipi așa. Nici eu nu știu să înot, dar nu fac o asemenea gălăgie”.

Uneori îi judecăm aspru pe oameni pentru temperamentul lor iute sau comportarea lor necivilizată. Dar nu cumva noi ne comportăm mai bine doar pentru motivul că nu trebuie să trecem prin apele lor adânci?

Domnul i-a numit pe unii nebuni (Luca 11:40). Un fariseu îl invitase să cineze cu el. Nu este scris că fariseul ar fi spus vreun cuvânt provocator; el s-a mirat doar în tăcere de faptul că Isus nu și-a spălat mâinile înainte de a se așeza la masă, așa cum și noi ne-am fi mirat. Fără nici o provocare aparentă, Isus și-a insultat gazda și pe ceilalți oaspeți, numindu-i „nebuni”. Un învățător al legii, care era și el de față, a încercat să-L liniștească pe Isus. Dar Domnul s-a întors către el și tovarășii lui, spunându-le, „Vai de voi, învățători ai legii” (Luca 11:37-52). Puține gazde ar tolera astăzi o asemenea comportare.

Judecăm aspru lipsa de maniere a cunoștințelor noastre. Poate că L-am fi criticat și pe Isus. Dar am trecut oare vreodată prin marea Lui durere de a vedea mesajul mîntuirii respins de către propriul Lui popor din cauza unor conducători orbi, care i-au dus în rătăcire? Nu judeca pe nimeni pînă nu ai umblat cel puțin o milă în încălțămîntea lui.

MEDITAȚIA 12

„Isus Hristos . . . a luat chip de rob.“ — Filipeni 2:7

Regele Ibrahim L-a căutat pe Dumnezeu, dar nu L-a putut găsi. Într-o noapte a auzit pe cineva umblînd cu niște cizme grele pe acoperișul palatului. Mergînd să vadă cine era, l-a găsit pe cel mai intim prieten al său, care-i împărtășea preocupările spirituale. Regele l-a întrebat,

„Ce faci pe acoperiș?”

„Caut cămile“.

„Ce nebunie să cauți cămile pe acoperișul palatului“, a exclamat regele, la care prietenul i-a răspuns:

„Ce nebunie a ține la un tron și a-L căuta pe Dumnezeu.

Dumnezeu dă fiecăruia o misiune. Să ne-o îndeplinim cu umilință, cu bucurie și dragoste, fără să ne atașăm însă de vreo situație exterioară. Faima, onorurile și bogățiile adesea ne orbesc, făcînd zadarnică orice căutare a lui Dumnezeu. Un creștin poate fi într-un rol de conducere, dar cu condiția să se considere pe sine un slujitor al poporului.

Prestigiul social și posesiunile materiale se pot pierde ușor. Domnul ne-a avertizat, „Nu vă strîngeți comori pe pămînt, unde le mănîncă moliile și rugina, și unde le sapă și le fură hoții; ci strîngeți-vă comori în cer, unde nu le mănîncă moliile și rugina, și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură. Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră“ (Matei 6:19-21).

Isus aflîndu-se în cea mai înaltă poziție, „a luat chip de rob . . . S-a smerit“ (Fil. 2:2,8). Să pășim și noi pe urmele Lui. Altfel, toată străduința noastră de a ne apropia de Dumnezeu va fi zadarnică.

MEDITAȚIA 13

„La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul.“

—Geneza 1:1

Un pantofař ateu i-a spus fiului său cã natura existã prin ea însãși, la care fiul i-a rãspuns, „Prin urmare, este mai ușor sã obții întreaga naturã decît o pereche de pantofi. Pentru aceasta trebuie sã lucrezi din greu“. Dacã întreaga naturã este rezultatul întîmplãtor al evoluției materiei, de ce nu lasã ateii în seama naturii producerea cãrților lor pãgîne? De ce lucreazã cu multã stãruințã ca sã le creeze? Și o carte de ateism este o dovadã cã în spatele oricãrui lucru organizat se aflã un proiect inteligent.

Recunoaște-L pe Creator, adorã-L și nu-ți pierde vremea cu speculații nefolositoare. Luther, cînd a fost întrebat ce făcea Dumnezeu înainte de a crea lumea, a rãspuns, „Stãtea în pãdure și tãia nuiile cu care sã-i batã pe cei care puneau întrebãri nebune“.

Existã un rãspuns chiar mai bun decît acesta. Înainte de creația lumii, El Îl iubea pe Hristos (vezi Ioan 17:24). A-L iubi pe Hristos este o ocupație care-ți cere tot timpul. Ea a putut ocupa întreaga veșnicie a lui Dumnezeu. Dar Tatãl a mai făcut ceva. Înainte de facerea lumii, El pregãtit Împãrãția pentru cei care i-au hrãnit pe flãmînzi, care au sãturat pe însetați, care au gãzduit pe strãini, care au îmbrãcat pe cei goi, care i-au vizitat pe bolnavi și pe prizonieri (vezi Matei 25:34-36). Recunoaște-L pe Dumnezeu drept Creator, și fã aceste lucruri, dupã cum și Isus „umbla din loc în loc și făcea bine“ (Fapte 10:38).

MEDITAȚIA 14

„Domnul a dat și Domnul a luat; binecuvîntat să fie Numele Domnului.” —Iov 1:21

Se povestește că un înger s-a arătat unei mame care stătea lîngă leagănul copilului, și i-a cerut copilul. Ea a strigat, „Moarte, nu ți-l voi da!” Îngerul a zîmbit și i-a spus, „Numele meu nu este moarte, ci viață. Îți ofer un altul în schimb”. I-a arătat apoi un băiețel frumos, dar ea a refuzat. I-a arătat un tînăr puternic, dar ea din nou a refuzat. I-a arătat apoi un om matur și plin de viață. Ea a repetat, „Nu, nu!” la tot ce i s-a oferit. „Nu vreau să-l schimb pentru nimeni. Vreau să-mi păstrez copilașul”.

Îngerul a plecat. Timpul a trecut și ea a trebuit să-și piardă copilașul. El s-a schimbat într-un tînăr, și procesul a continuat.

De ce să ne temem de moarte? Nu pierdem prin moarte mai mult decît ceea ce pierdem în fiecare zi. În fiecare zi cei iubiți ai noștri se schimbă, trecînd dintr-un stadiu al vieții în altul. Ceea ce numim moarte, nu este decît o astfel de schimbare, între multe altele. Bobocul nu mai este, el devine floare. Omida a dispărut și a devenit fluture. Poate pentru tine soarele a apus, dar el își dă acum altcuiva lumina lui.

Ori de cîte ori îngerul ți-a luat pe cineva din iubiți, recunoaște cu umilință că este lucrarea lui Dumnezeu.

MEDITAȚIA 15

„Domnul își va da biruință asupra vrăjmașilor tăi care . . . vor fugi dinaintea ta . . .” —Deuteronom 28:7

Un învățător creștin se plimba cu unul din elevii săi prin pădure. Elevul a luat-o cu câțiva pași înaintea învățătorului, pe o cărare îngustă. Deodată, un iepure a fugit dinaintea lui. Învățătorul l-a întrebat: „De ce a fugit iepurele?”

„Pentru că s-a temut de mine“, a răspuns elevul.

„Nu de aceea“, a răspuns învățătorul, „ci pentru că tu ai instincte criminale în tine“.

Orice războinic se bucură atunci când dușmanii fug dinaintea lui, dar mult mai binecuvîntat este omul la care cei mai înverșunați dușmani pot veni cu încredere, știind dinainte că vor fi primiți cu dragoste.

La sfîrșitul celui de al doilea război mondial, armata sovietică a ocupat România. O mare parte din armata germană a fost luată prizonieră. Viața unui soldat german valora foarte puțin. Într-o seară, în timp ce un grup de prizonieri era transportat dintr-un loc în altul, doi dintre ei, profitînd de întuneric, au reușit să evadeze. Îmbrăcați în uniforme, viața le era în pericol. Văzînd o inscripție „Capela evanghelică luterană“, și-au amintit că cei mai mulți luterani din România sînt de origine germană, și au hotărît să intre.

Pastorul i-a întîmpinat, spunîndu-le: „Sînt evreu și creștin. Familia mea a fost omorîta de germani. Dar eu am învățat de la Hristos dragostea și iertarea. Nu vă fac pe voi răspunzători de ceea ce alți germani au făcut evreilor. Acum pentru că sînteți în pericol de moarte, vă puteți refugia în biserica noastră. Sînteți oaspeții noștri de onoare“.

Unul dintre soldați i-a spus: „Dacă sînteți într-adevăr credincios, știm că sîntem în siguranță“. Ei au găsit acolo un refugiu minunat.

„Cînd eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său“ (Romani 5:10). Să fim acel fel de oameni de care dușmanii să nu aibă motive să fugă.

MEDITAȚIA 16

„Noi îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi“. — 1 Ioan 4:19

Mi s-a povestit următoarea întâmplare:

În timp de război, un ofițer musulman a fost cazat în casa unui pictor, căruia i-a plăcut fața expresivă a acestuia, și l-a folosit ca model pentru un tablou. În timp ce poza pentru artist, ofițerul a văzut un tablou cu Isus răstignit și a întrebat ce reprezenta. Pictorul i-a dat un răspuns sumar, dar ofițerul rus a insistat:

„Dacă ar fi fost într-adevăr bun și aș fi dorit mîntuirea tuturor pentru veșnicie, oamenii L-ar fi coborît cu siguranță de pe cruce la timp, și I-ar fi tratat rănilile“.

„Nu mă deranja, te rog, din lucrul meu“, a venit răspunsul pictorului. „Nu, nu a fost eliberat. A murit pe cruce. Aceasta trebuia El, de fapt, să facă. A plătit prețul păcatelor noastre. Să ne continuăm însă treburile noastre“.

Ofițerul nu s-a liniștit. „Cît de fierbinte trebuie să fie dragostea dumitale pentru cineva care a făcut un astfel de sacrificiu pentru Dumnezeu“.

Pictorul a lăsat pensula jos. El pictase de multe ori pe Isus crucifict, dar abia acum înțelese că făcuse aceasta fără dragoste.

Necredinciosul care a fost modelul lui l-a învățat cum trebuie să-L iubească pe Hristos.

MEDITAȚIA 17

„Pe acest chip de scaun de domnie se vedea ceva ca un chip de om, care ședea pe el.” — Ezechiel 1:26

Versetul care urmează celui de mai sus este: „Am mai văzut iarăși o lucire de aramă lustruită ca niște foc, înlăuntrul căreia era omul acesta, și care strălucea de jur împrejur; de la chipul răunchilor lui pînă sus, și de la chipul răunchilor lui pînă jos, am văzut ca un fel de foc, și de jur împrejur era înconjurat de o lumină strălucitoare“.

Rași, rabinul cu cea mai mare autoritate în calitate de comentator al Biblie, notează, „Asupra acestui verset nu este îngăduit să se reflecteze“. De ce? Putem ușor ghici. Descrierea indică lămurit că Dumnezeu pe care L-a văzut Ezechiel în viziunea sa avea trupul unui om slăvit. Aceasta confirmă doctrina creștină a întrupării Fiului lui Dumnezeu în Omul Isus.

Comentînd cuvintele lui Zaharia, „Își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns“ (Zaharia 12:10), același rabin Rași scrie, „Deși aceste cuvinte I se aplică lui Mesia, să le aplicăm mai degrabă regelui Ezechia, ca să nu dăm cîștig creștinilor“.

Putem înțelege aversiunea evreilor față de creștinismul de formă, vinovat de sîngele a milioane de nevinovați, totuși învățătura creștină despre Mesia este adevărată și împlinește vechile profeții evreiești. Să arătăm aceste profeții evreilor și să-i chemăm cu dragoste la Hristos.

MEDITAȚIA 18

„Dar, cînd a văzut că vîntul era tare, s-a temut.“ — Matei 14:30

O minune se întîmplase. La porunca Domnului, Petru a fost în stare să umble pe apă, ceea ce era contrar legilor naturii. De ce oare s-a temut însă Petru, atunci cînd vîntul a început să bată mai tare? Putea oare Hristos să facă o astfel de minune doar cînd vremea era liniștită?

Altă dată ucenicii s-au speriat atunci cînd valurile furtunii au devenit atît de mari încît „mai că se umplea corabia“ (Matei 4:37). Auzind strigătele lor disperate, Isus a oprit valurile și a liniștit marea. Acum ucenicii erau fericiți. Dar o corabie plină de apă se scufundă, indiferent dacă marea este agitată sau liniștită.

Minunea nu a constatat în faptul că Domnul a certat marea. Minunea este corabia lui Isus, care de două mii de ani navighează prin vremuri bune sau rele, deși e plină de erezii, schisme și păcate. Ea continuă să navigheze plină de apă, cînd, după legile hidrodinamicii, de mult ar fi trebuit să se scufunde.

Ai trecut poate în viață prin greutăți zdrobitoare. Nu te speria atunci cînd încă una se adaugă la ele. E o minune c-ai răzbătut și pînă acum.

Piatra care acoperea mormîntul lui Isus a fost dată la o parte de un înger, căci „era foarte mare“ (Marcu 16:4). Atunci cînd povara ta devine mai grea ca oricînd, Dumnezeu poate trimite un înger să te ajute.

Îndemnul „Nu te teme“ apare în Biblie de 366 de ori, cîte o dată pentru fiecare zi a anului, cu o rezervă pentru anii bisecți.

MEDITAȚIA 19

„Unui din tâlharii răstigniți . . . a zis lui Isus: „Doamne, adu-ți aminte de mine, când vei veni în Împărăția Ta!“ Isus a răspuns: „Adevărat îți spun, că astăzi vei fi cu mine în rai.“

—Luca 23:39,42,43

Înainte de moarte, Mussolini a spus unui preot: „Am greșit. Oprimații trebuiau desigur eliberați, dar metoda noastră a provocat mai multă oprimare și masacre oribile. Durerea mea nesfârșită este să mă văd scufundat în oceanul de sânge al nenumăratelor victime. Acum este prea târziu să mai repar ceva, iar pentru a salva Italia este nevoie de zece sfinți ca Francis de Assisi.“

Mussolini ajunsese sub influență creștină. O revistă italiană a publicat următoarele: „Mussolini a arătat un mare interes pentru scrierile unor sectanți creștini, în special pentru anumite manuscrise mai vechi. El le-a studiat cu multă atenție . . . A fost mai ales interesat de scrierile lor filozofice. Odată, după o lectură atentă a manuscriselor, a exclamat, „Ce interesant! Toate acestea au fost scrise de oameni simpli. Cărți întregi!“

Se spune că Mussolini s-a convertit înainte de moarte. Cerul este un loc al surprizelor. Vom fi poate surprinși să-l întâlnim acolo, convertit, pe asasinul Mussolini.

Tu poți fi o persoană neobișnuit de rea. Poate citești aceste rânduri aflându-te la sfârșitul vieții. Și totuși, pentru tine există încă posibilitatea de a merge în rai.

MEDITAȚIA 20

„Cel neprihănit se îndură de vite.“ — Proverbe 12:10

Vedem adesea cai alergînd la curse, sau săltînd în arena circului, cel puțin în filme, dacă nu chiar în realitate. Trebuie știut însă că oasele picioarelor calului sînt slabe. Acest animal domestic nu este făcut pentru așa ceva. Este folosită bătaia pentru a-l determina să facă acele salturi. În ultimul timp, în acest scop au fost folosite șocurile electrice: antrenorii sînt echipați cu instrumente electrice speciale. Caii sînt loviți cu bare de fier peste picioare pentru a-i face să sară peste obstacole. Durerea îi face să se ridice pe picioarele dinapoi.

Nu încuraja veselia la vederea unui astfel de spectacol, ci mai degrabă fie-ți milă de animal.

Personal, eu nu admir piramidele. Moise nu le-a găsit vrednice nici măcar să fie menționate. El se gîndea la mizeria sclavilor care le-au ridicat.

În multe închisori, deținuții suferă de foame. o bucată de pîine pe săptămînă este un lux mult dorit. Și totuși, creștinii economisesc și din această bucată, pentru a hrăni porumbeii și rîndunele care se apropie cu încredere de ferestrele cu gratii. Ele știu cum să deosebească ferestrele celulelor cu creștini, și nu rămînt dezamăgite.

Biblia are multe de spus cu privire la grija pentru animale și interzicerea cruzimii și a indiferenței față de animalele neputincioase (Deuteronom 22:4). Isus a vorbit despre dragostea Lui pentru păsări și grija Lui pentru animale (Luca 14:5). Lui nu I s-a părut înjositor să se asemene pe Sîne cu un miel, un leu sau o cloșcă cu pui.

Să ne asemănăm cu El în toate privințele. Arătînd grijă și dragoste față de oameni, să nu uităm să ocrotim și animalele.

MEDITAȚIA 21

„Binecuvîntați și nu blestemați.” — Romani 12:14

Doamna Gerda Forster a avut nenorocul ca, în timp ce îngrijea copilașul unor vecini, să-l scape din brațe. În urma accidentului, creierul copilului a fost atins și copilul a rămas paralizat pentru întreaga viață.

Mama a blestemat-o pe doamne Forster ca să-i putrezească degetele. Doamne Forster s-a oferit să-i plătească o sumă mare de bani pentru paguba produsă, dar mama copilului a refuzat, și a continuat să repete blestemul.

Curînd doamna Forster a început să simtă mari dureri în degete. Vîrfurile degetelor au devenit mai întii albe, apoi albastre. Era un caz de necrozare, o boală cunoscută sub numele de „morbus Raynaud”. Este produsă cel mai adesea de o traumă psihică, mai ales la femeile care deja au un sistem nervos slab. Degetele au trebuit să fie amputate.

Un om mi-a povestit: „La șase ani mi-am bătut un coleg de școală doar pentru că era evreu. M-a blestemat atunci ca mama să nu mă vadă cînd va fi pe patul morții. Au trecut cincizeci de ani de atunci. Am fost arestat imediat după ce am aflat știrea că mama e gata să moară și intenționez să mă duc la ea.” Astfel, blestemul s-a împlinit. Cunosc și alte cazuri ca acestea.

Eu cred că anumite blesteme se împlinesc. Dar la fel se împlinesc binecuvîntările. De aceea, binecuvîntați, și nu blestemați.

MEDITAȚIA 22

„Oamenilor le este rînduit să moară.“ — Evrei 9:26

Iuliu Cezar a murit dezamăgit. Fiul lui adoptiv era printre ucigașii lui. Ultimele lui cuvinte au fost, „Și tu, fiul meu Brutus?“ Goethe a spus, „Lumină, mai multă lumină!“ El nu o căutase înainte. Ultima cere a lui Oscar Wilde a fost, „Șampanie, te rog“, și apoi a adăugat, „Mor așa cum am trăit, depășindu-mi mijloacele disponibile“. Napoleon a murit în delir, strigînd, „Doamne, națiunea franceză și armata ei“. Renumitul matematician Lagni și-a petrecut în tăcere ultimele treizeci și șase de ore pe patul de moarte. Nu reacționa cînd cei apropiați îi vorbeau. Dar cînd o cunoștință l-a întrebat, „Mai știi cît face șaizeci și șapte la puterea a doua?“ matematicianul a răspuns zîbind, „Patru mii patru sute optzeci și nouă“, și apoi a murit. Carlyle a spus, „Aceasta este deci moartea? Este bună“. Ultimele cuvinte ale poetului german Heine au fost, „Flori, flori. Ce frumoasă este natura!“ El nu se gîndea la Creator. Scriitorul francez Rabelais a spus înainte de a muri, „Să cadă cortina, comedia s-a sfîrșit“.

Ultimele cuvinte ale lui Isus au fost, „Tată, în mîinile Tale îmi încredințez Duhul“ (Luca 23:46). Un credincios închis se decisese ca ultimele sale cuvinte, dacă va fi conștient, să fie, „Isus și Binția“ (numele cu care-și chema soția). Creștinii știu motivul morții și au siguranța că dincolo îi așteaptă dragoste.

MEDITAȚIA 23

„Fiți împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători.“

—Iacov 1:22

Un împăietor de păsări a prins odată o pasăre foarte frumoasă. Când și-a ridicat cuțitul s-o omoare, ea l-a rugat: „Cruță-mi viața. Am pușori. Îți voi da în schimb trei sfaturi, foarte simple, dar foarte folositoare.“ Taxidermistul s-a mirat că pasărea putea vorbi asemenea oamenilor, și i-a promis libertatea dacă va găsi drept bune sfaturile ei.

Pasărea i-a dat atunci următoarele sfaturi: „În primul rînd, nu crede niciodată un lucru absurd, indiferent cine ți-l spune. În al doilea rînd, nu regreta niciodată un lucru bun pe care l-ai făcut. În al treilea rînd, nu încerca niciodată să ajungi la ceva de neatins.“

Împăietorul și-a dat seama de înțelepciunea acestor sfaturi și a lăsat pasărea să plece. Pasărea a zburat pe prima creangă a unui copac și de acolo a început să-și bată joc de el: „Prostule, de ce m-ai lăsat să plec? Eu aveam în stomac un diamant. Dacă m-ai fi omorît, ai fi fost bogat pentru tot restul vieții“.

Auzind-o, împăietorul a regretat că o lăsase să zboare, și a început să se urce în copac pentru a o prinde. Dar cînd a ajuns la prima creangă, pasărea era deja la a doua, și cînd a ajuns la a doua, pasărea era deja la a treia. În cele din urmă el a alunecat, a căzut și și-a rupt un picior.

În timp ce el gemea sub copac, pasărea s-a apropiat și i-a spus: „Ai acceptat sfaturile mele și le-ai lăudat pentru înțelepciunea lor. De ce nu le-ai urmat măcar cinci minute? Ți-am spus să nu crezi niciodată un lucru absurd, indiferent de cine ți-l spune. Cum ai putut crede că o pasăre are un diamant în stomac? Ți-am spus să nu regreti niciodată o faptă bună. De ce ai regretat că mi-ai dat drumul? Ți-am spus să nu încerci niciodată s-ajungi la ceva de neatins. Nu știai că nu poți prinde o pasăre doar cu mîinile goale? Voi oamenii ați inventat radioul și puteți auzi un om vorbind din altă țară, dar nu ați putut descoperi un aparat care să vă permită să auziți cu urechile voastre ceea ce gura voastră

spune, sau să credeți în inima voastră ceea ce mintea voastră găsește drept adevărat.“

Tu accepti Biblia ca fiind Cuvintul lui Dumnezeu. Nu fi doar un ascultator sau un cititor, ci și un implinitor.

MEDITAȚIA 24

*„Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat
în grădina Edenului.” —Geneza 2:15*

Este mult mai plăcut să știm că strămoșii noștri au trăit într-un paradis, decît într-o grădină zoologică, așa cum afirmă Darwin.

„Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărîna pămîntului“ (Geneza 2:7). Știința confirmă faptul că trupurile noastre sînt făcute din aceleași elemente din care este constituit pămîntul.

Sepher Ierahmeel, o veche scriere evreiască, oferă detalii în legătură cu facerea omului: „Dumnezeu l-a trimis pe arhanghelul Gabriel să-i aducă lut pentru a-l face pe om, dar lutul a refuzat să se lase lucrat, știind că va fi blestemat datorită neascultării omului.“ Motivul refuzului a fost bun. Gîndiți-vă cît a avut de suferit pămîntul prin bombardare, defoliare sau poluare. Dar în cele din urmă, Gabriel a reușit să convingă pămîntul și astfel omul a fost creat.

„Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său“ (Geneza 1:27). Tehnologia modernă îl recrează după chipul mașinilor, artificial, standardizat, materialist, programat, întotdeauna grăbit. Presa și radio îl recrează după chipul lor, reducîndu-l la nivel inferior, umplîndu-i gîndurile cu violență și pofte. Universitățile moderne îl învață pe om să repete păcatul primei perechi și să prefere pomul cunoștinței în locul pomului vieții. Teorii și ideologii abstracte iau locul vieții.

George Fox, fondatorul quakerilor, dorea să se reîntoarcă la chipul lui Dumnezeu, să-L întîlnească „pe Dumnezeu . . . trecînd de sabia învăpăiată, ca să reintre în paradis și să caute starea lui Adam dinainte de cădere“.

Hristos ne cheamă pe toți la această aventură. El, Dumnezeu fiind, Și-a luat o natură omenească pentru ca noi să putem reveni la chipul lui Dumnezeu.

MEDITAȚIA 25

„Nu faceți nimic din duh de ceartă.” — Filipeni 2:3

S și se plimba de-a lungul malului unui rîu, cu un prieten. „Ce bine se simt peștii în apă”, spuse Soși. „Tu nu ești pește. De unde știi că peștii se simt bine?” îi răspunse prietenul. Soși replică: „Tu nu ești eu. De unde știi că eu nu știu cum se simt peștii în apă?” Noi ne certăm unul cu altul punînd la îndoială experiența altuia, care este în afara controlului nostru.

Doi prieteni, amîndoi țărani, de vorbă ședeau într-o seară. Unul spuse, „Mi-ar place s-am o cîmpie întinsă cît cerul de deasupra noastră.” Celălalt spuse, „Mie mi-ar place s-am oi multe ca stelele pe care le vedem pe cer.” Primul întrebă, „Unde ai paște o asemenea mulțime de oi?”

Nu e nici o problemă,” răspunse celălalt. „Voi paște pe cîmpia ta atît de întinsă.” La care, primul protestă, „Nu voi da voie oilor tale să intre în pășunea mea.”

Primul nu avea pășune, al doilea nu avea oi, cu toate acestea, se certau. Nu ne certăm noi oare adesea cu privire la lucruri pe care nu le cunoaștem?

Să avem cu toții o simțire, o dragoste și un gînd. Părerea sau atitudinea celui alt poate fi mai vrednică de cinste decît a ta. Tu poți trece mîine prin experiențele lui, care astăzi ți se par ciudate. Domnul a dorit ca noi să fim una, după cum El și Tatăl sînt una.

MEDITAȚIA 26

„Robul tău Ioab mi-a poruncit, și a pus în gura roabei tale toate aceste cuvinte.” —Samuel 14:19

Am visat într-o noapte că participam la o întâlnire la care un celebru scriitor, laureat al premiului Nobel, citea cu voce tare din cartea sa care are drept subiect suferința din închisori. Am plîns amar auzind despre suferințele pe care le descria. Solzhenitsyn m-a întrebat, „Cunoști vreun remediu împotriva acestor atrocități?” I-am răspuns, „Am cunoscut mulți criminali. Fiecare dintre ei are un punct slab, Unul își iubește fierbinte soția sau copilul; altul manifestă o gingășie deosebită față de un câine. Svetlana, fiica lui Stalin, povestește cum a obținut de la tatăl ei eliberarea unui deținut. Ea ar fi putut obține mai mult. Regii de demult luau ca ostatec pe fiul rivalului lor, știind că rivalul nu îi va ataca atîta timp cît fiul iubit este ținut captiv. Există criminali care nu ar comite crima dacă i-ai amenința că le omori câinele. Criminali înrăiți renunță uneori, în închisoare, la bucățica lor de pîine pentru a hrăni păsările.

Poate femeia care și-a luat soțul își iubește mult mama, prin care ai putea să o influențezi să-ți dea soțul înapoi.

Ioab, generalul lui David, știa că regele are nevoie de clemență pentru a putea stăpîni țara. El a cerut clemență printr-o femeie pe care a trimis-o să-i spună lui David o poveste inventată, despre unul din fiii ei, un criminal pentru care ea cerea ca împăratul să-l ierte. Cînd David i-a satisfăcut cererea, ea a făcut apel la clemență și pentru Absalom, care era foarte vinovat.“

Fă-l pe omul care-ți face rău ție sau societății, obiectul studiului dragostei tale. Caută o cale de acces la inima lui. Dragoste naturală a copiilor pentru părinți îi poate influența să creadă și ei. Procedează în același fel și în alte cazuri. Împăratul Constantin a fost influențat de mama lui creștină, Sf. Elena, să favorizeze biserica persecutată în Imperiul Roman și în cele din urmă să-i ofere libertatea.

MEDITAȚIA 27

*„Dacă ierțați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru
cel ceresc vă va ierta greșelile voastre.” — Matei 6:14*

Am primit următoarea scrisoare din Iran:
„Scriu dintr-o cazarmă. Sînt treaz. Recent, fiind în-
tristat și plin de teamă, am deschis radioul, ca să mă în-
veselesc. Programele camarazilor mei au devenit lipsite de
sens pentru mine. Aceleași lucruri se repetă mereu, și sînt
pline de ură. Am dat întîmplător peste programul vostru. În
acest program ni se spunea că Isus, Marele Învățător, a
vorbit despre iertarea dușmanilor. Pasajul acesta m-a atins
în cele mai adînci străfunduri ale ființei mele. Deodată am
simțit o pace și am început să plîng ca un copil. Nu înțeleg ce
s-a întîmplat. Eu i-am urît pe bogați. Părinții mei au fost
victimele unui proprietar de pămînt, care i-a exploatat, dar
nu știu de ce, nu mai simt acum nici un fel de ură față de el.
Nu am nici o explicație. Este oare posibil să nu mai urăsc?

A fost atunci singura dată cînd am ascultat programul
vostru. Cît de fericit am devenit. Nu voi mai pierde de acum
nici unul din programele voastre. Vreau să citesc Cartea
Cărților.“

Acest om s-a alipit de o biserică. Curînd a început să
vorbească altora despre Hristos. De atunci nu am auzit de el.
Este posibil că a fost martirizat de ai lui.

Isus a vindecat instantaneu acest suflet de cel mai otrăvit
sentiment — ura. Ți-a făcut cineva vreun rău? Iartă-l.
Primește iertarea de la Dumnezeu. Atunci doar vei fi liber
înlăuntrul tău.

MEDITAȚIA 28

„Nu vă îngrijorați dar de ziua de mâine; căci ziua de mâine se va îngriji de ea însăși.” — Matei 6.34

Un scoțian care urma să călătorească de la Glasgow la Londra cu un tren local, își cumpără bilet doar pînă la prima stație. Întrebat de ce, el a răspuns, „S-ar putea să am un atac de cord, și să nu mai ajung niciodată la Londra. În acest caz am economisit o parte din prețul biletului.”

Ce-ar fi să economisim îngrijorarea și teama? De ce te-ai îngrijora pentru lucrurile care sînt atît de îndepărtate? Probabil cele mai multe temeri de acest fel se vor dovedi nefondate. Poate vei muri înainte de a ajunge la momentul critic. Cumpără-ți bilet pentru o singură stație.

Isus este capul bisericii Lui. Fiind capul, El are monopolul bătailor de cap. Păcătuiești atunci cînd te doare capul din cauza îngrijorării. Tu uzurpi atunci rolul capului, rol care aparține doar lui Isus.

Luther avea obiceiul ca seara să meargă la fereastră și să spună: „Doamne, este aceasta lumea mea, sau a Ta? Este biserica a mea, sau a Ta? Dacă lumea și biserica Îți aparțin Ție, ai grijă Tu de ele. Eu sînt obosit și mă duc la culcare. Noapte bună, Dumnezeu meu.”

Ia întotdeauna această atitudine. Talmudul spune: „Cînd soarele a apus, ziua e curată.” Cînd seara se apropie, lasă-I lui Isus toate problemele și eșecurile zilei care se încheie. Nu te mai gîndi la ziua de mâine, și dormi bine. S-ar putea ca problemele zilei de mâine să nu te mai ajungă niciodată. S-ar putea să se risipească peste noapte. Caută să ai o zi bună și o noapte bună, fără îngrijorări.

MEDITAȚIA 29

„Ca un crin în mijlocul spinilor, așa este iubita mea peste fete.“
—Cîntarea Cîntărilor 2:2

În *Gulistan* (Grădina trandafirilor), renumitul mistic persan Muslih al-Din-Saadi povestește istoria lui Madshuun și a iubitei lui Leila. A fost o dragoste nefericită, căci tatăl Leilei a dat-o altui om de soție. Madshun, nebun de dragoste (chiar numele lui înseamnă „nebun“), a fugit în pustie ca să-și trăiască viața singur cu animalele, lipsit de orice țel sau speranță.

Regele țării a poruncit să fie adus la palat și l-a muștrat pentru nebunia lui. Madshun a răspuns, „Mă poate înțelege doar cel care știe cât de frumoasă este Leila“. Regele a poruncit ca Leila să fie adusă înaintea lui.

Ea era o beduină ca oricare alta, chiar mai urâtă, arsă de soare și debilă din cauza sărăciei. Cea din urmă roabă din haremul lui ar fi fost mai frumoasă decît ea. Regele nu putea înțelege de ce tînărul o iubea atît de mult. Madshuun a ghicit gîndul regelui și i-a spus, „Nici tu, nici altul nu poți vedea frumusețea Leilei. Frumusețea asta e descoperită numai celor care se uită prin fereastra ochilor lui Madshuun. Dragostea și frumusețea sînt două ghicitori într-una singură. Doar cel care a dezlegat-o pe prima o poate înțelege pe a doua.“

Dumnezeu a iubit atît de mult sufletul păcătos încît și-a dat Fiul pentru el. „Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit mai întîi“ (1 Ioan 4:19). Dragostea Lui Îl face să vadă frumusețe și valoare în oameni pe care altfel nimeni nu i-ar stima. Să credem în bunul gust al dragostei. El știe de ce ne-a ales, iar noi ne bucurăm în dragostea Lui.

MEDITAȚIA 30

„Domnul zisese lui Avram: „Ieși din țara ta.“ —Geneza 12:1

În ebraică cuvîntul spus de Dumnezeu lui Avram este *leh leha*, ceea ce literal se traduce, „Du-te spre folosul tău“, sau „pentru tine“.

Rabinul Nachum Tșernobler a explicat versetul în felul următor: „Avram, strămoșul nostru în credință, era un izvor de dragoste și ospitalitate. În Geneza 18:1 citim că, deși trecuse printr-o operație dureroasă, ședea la ușa cortului, în timpul zădufului zilei pentru ca nu cumva să treacă vreun călător căruia el să nu-i ofere ospitalitate.

Dar ospitalitatea lui Avram nu a fost fără cusur, înainte de a deveni el însuși un călător. Pentru a fi o gazdă desăvîrșită, a trebuit să aibă experiența de prima mîină a greutăților întîmpinate de un călător.

Petru a trebuit să treacă prin experiența lepădării de Hristos. Domnul îi spusese: „După ce te vei întoarce la Dumnezeu (după o asemenea cădere în păct), să întărești pe frații tăi“ (Luca 22.32). Vei fi în stare să faci aceasta, căci tu însuși vei fi trecut prin amărăciunea de a te fi văzut laș.

Dumnezeu a cunoscut în întregime viața umană, așa cum se vedea ea din perspectiva divină. Dar Tatăl a zis Fiului: *Leh leha* — „Du-te spre folosul tău, ca viitor judecător al omenirii, și participă la bucuriile și necazurile lor. Trăiește Tu Însuși o viață omenească. Dumnezeirea se va înbogăți astfel cu experiența omenească. Vei cunoaște viața oamenilor așa cum ei înșiși o cunosc.“ Astfel El a devenit mare preot, „care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat“ (Evrei 4:15).

Acceptă experiențele vieții tale, indiferent dacă sînt vesele sau triste. Ele te ajută să devii mai folositor semenilor tăi.

MEDITAȚIA 31

„Să iubești pe aproapele tău.” — Matei 22.39

Cei care aduc lumină în viața altora nu pot să nu se bucure și ei de ea. Isus „umbla din loc în loc și făcea bine” (Fapte 10:38). Acesta este motivul pentru care a putut cânta în noaptea în care a fost trădat (vezi Matei 26:30).

Nu cere un zîmbet de la oameni. Dacă îi lipsește cuiva zîmbetul, dă-i-l pe al tău. Mulțimile L-au urmat pe Isus pentru că El nu aștepta simpatia lor pentru durerile Lui, ci El îi mîngîia pentru ale lor.

Nu te supăra pe omul care acționează altfel decît ți-ar place ție. Poate el aude un alt ritm. Fiecare umblă potrivit cu muzica pe care o aude. Fă-l să audă de la tine o muzică mai frumoasă. Aceasta ar putea să-i schimbe felul de a acționa.

La o întîlnire în casa mea, cîțiva creștini discutau despre prietenii lor. Unii erau considerați buni credincioși, alții slabi, alții chiar necredincioși. Un bătrîn misionar din India a intervenit: „Nu-i categorisiți pe oameni. Judecățile noastre ar putea fi greșite. Ori de cîte ori vorbim, să slăvim mai degrabă dragostea lui Hristos. Aceasta va bucura pe credincioșii tari, îi va întări pe cei slabi și îi va converti pe necredincioși. Vom face astfel ceva pozitiv. Nu-i vom ajuta, însă, atunci cînd îi categorisim.”

Răspîndește lumină printre semenii tăi în loc să-i judeci cîtă lumină au ei în viață.

MEDITAȚIA 32

„Dragostea . . . suferă totul.” —1 Corinteni 13:7

Evreeii au o legendă despre Avraam, tatăl celor credincioși.

Într-o seară, în timp ce era adâncit în meditație, patriarhul a fost întrerupt de un ciocănit în ușă. Un bețiv cerea găzduire. Primul impuls al lui Avraam a fost să-l gonească și să-și continue dulcea părtășie cu Dumnezeu. Dar apoi i-a venit următorul gând: „Care ar fi scopul unei meditații prelungite? Știu că Dumnezeu îi rabdă pe păcătoși și că El face soarele să strălucească și peste acest bețiv, și îi dă piinea cea de toate zilele. De ce să resping un om pe care Dumnezeu îl acceptă? Îl pot răbda, căci și mie Dumnezeu îmi iartă păcatele.”

Astfel patriarhul s-a sculat, i-a dat bețivului să mănince și i-a pregătit un pat.

Avraam avea mai puțină lumină spirituală decât avem noi. Îi putem urma oare exemplul?

Niște creștini au aflat că un frate comitea adulter. Ei l-au chemat pe episcopul Ammona cu ei ca să-l surprindă pe păcătos asupra faptului, biserica să nu mai fie contaminată prin prezența lui ca membru. Totuși când au ajuns la el acasă, el a reușit s-o ascundă pe femeie într-o ladă mare, care se afla în încăpere. Episcopul a fost singurul care a observat lucrul acesta. El s-a așezat pe ladă și a spus credincioșilor, „Căutați”. Ei au căutat, dar nu au găsit pe nimeni. Ammona le-a spus, „Dumnezeu să vă ierte pentru bănuielile și pentru purtarea voastră nedreaptă.” După ce ei au plecat, s-a adresat fratelui robit de păcat, „Ferește-te de diavol!” Apoi a plecat și el. Episcopul Ammona a putut simpatiza cu fratele său aflat în păcat, amintindu-și că și el aparținuse aceleiași categorii. El a început să-l cîștige prin dragoste și înțelegere.

Cînd Isus a fost dus ca un miel la tăiere, „El nu și-a deschis gura” (Isaia 53:7) ca să spună că păcatele pentru care suferea nu erau ale Lui. El a purtat păcatele noastre. Fie ca aceasta să se ne mîntuiască nu numai de iad, ci și de a-i judeca pe alții. Să răbdăm totul, și, mai presus de toate, eșecurile și slăbiciunile omenești.

MEDITAȚIA 33

„Roada Duhului, dimpotrivă, este dragostea . . . Împotriva acestor lucruri nu este lege.” —Galateni 5:22,23

Mechtild de Magdenburg a spus odată, „Dragostea nu are reguli.” Dragostea nu are principii de acțiune neschimbătoare. Celebrul îndemn al lui Augustin a fost, „Iubește-L pe Dumnezeu și fă ce dorești.” Desigur că cel care-L iubește pe Dumnezeu va împlini poruncile Scripturii, dar el este liber în circumstanțe excepționale.

În lagărul nazist de la Auschwitz femeile gravide erau omorâte. O doctoriță creștină, ea însăși deținută, a produs în condiții primitive avorturi la sute de alte deținute, salvându-le astfel viața. Este adevărat că ea a omorât embrionii, dar fără intervenția ei, atît copilul, cît și mama erau sortiți morții.

O femeie din Germania a fost luată prizonier și trimisă într-un lagăr de muncă forțată. Femeilor li se dădea voie să se întoarcă acasă doar dacă erau grav bolnave sau gravide. Ea lăsase acasă trei copii de care nu avea cine să îngrijească. Soțul ei era prizonier la englezi. Atunci a rugat pe un gardian s-o lase gravidă și astfel a putut să se întoarcă acasă și să-și îngrijească copiii. Cînd soțul ei s-a reîntors, ea i-a explicat ce făcuse. El a fost de acord că era singura soluție în acele circumstanțe.

Misiunile creștine introduc literatură creștină în țări musulmane în care ea nu poate fi tipărită, folosind fel și fel de trucuri ciudate. Împotriva iubirii nu există lege, deși, în împrejurări normale, iubirea umblă potrivit cu legea.

MEDITAȚIA 34

„(Isus a spus:) *Faceți ucenici din toate neamurile.*“ — Matei
28:19

Ali, ginerele lui Mahomed, care urma să-i fie succesori, și fiul lui Ali, Husain, au fost omorâți. Musulmanii Șiiți, care sînt în teologia lor cei mai apropiați de creștini, au următorul text în scrierile lor sacre: „A-l plînge pe Husain este sensul vieții noastre și al sufletului nostru. Altfel am fi niște fapte nerecunoscătoare. Chiar și în paradis îl vom plînge pe Husain. Unui șiiț îi este cu neputință să nu plîngă . . . Moartea lui Husain a pregătit o cale către cer.“

Cartea *Kerbela* considerată sfîntă de către ei, afirmă: „Moartea lui Husain este intrarea noastră în viață. Dragostea mea pentru Ali ne mistuie păcatele, precum focul mistuie un lemn uscat.“ Ei o venerază și pe Fatima, soția lui Ali. Ei cred că ea este „înruparea a tot ce este divin în natura feminină, idealul cel mai nobil atins de rațiunea umană, regina paradisului.“ Ei cred că „nevăzutul Iman“, conducătorul lor religios din fiecare generație, este o înrupare a Dumnezeirii. Despre al doisprezecelea descendent al lui Ali, Mohamed Ibn al—Hasan, care a dispărut la vîrsta de patru ani, se crede că ar fi fost răpit la cer, de unde se va întoarce la sfîrșitul vremurilor ca Mahdi, mîntuitorul universal.

Descoperim în islamism, ca și în alte religii greșite, doctrine care sînt vag înrudite cu cele ale credinței noastre creștine. Sufletele caută adevărurile pe care cu greu le intuiesc. Aproape toate statele islamice interzic lucrarea misionarilor creștini. Să ne rugăm pentru convertirea lumii islamice.

MEDITAȚIA 35

„Căci după cum gîndește omul, așa este el.” — Proverbe 23:7

Specialistul american în cancer Eugen Pendergrass a fost primul care a observat că în cele mai multe cazuri, cancerul apare între șase și optsprezece luni de la o tragedie în viață, cum ar fi moartea unei persoane apropiate, necredincioșia partenerului în căsătorie, faliment în afaceri, etc. Dar dacă durerea sufletului poate produce această boală, pacea și nădejdea lui pot contribui la restabilirea sănătății. Celulele canceroase se pot multiplica, dar globulele albe din sînge le atacă și le distrug. Aceasta depinde în mare măsură de credința și hotărîrea persoanei.

Adesea sîntem bolnavi pentru că, subconștient, dorim să fim bolnavi, pentru a cîștiga obiectul dragostei. Fii subiectul ei: iubește pe alții. Cei care se hrănesc cu ură, care nu por ierta, sînt în mai mare măsură candidați pentru cancer sau alte boli, decît acei care iartă ușor.

Am fost bolnav de tuberculoză generalizată, la ambii plămîni și șira spinării, tuberculoză intestinală, hepatită, diabet și o boală de inimă. Eram în închisoare, unde „medicamentele” constau din foame, lipsă de aer, lipsă de soare și bătaii. M-am rugat și mulți alții s-au rugat pentru mine. O mărturisire generală a tuturor păcatelor din trecut mi-a ușurat sufletul. Dumnezeu mi-a dat putere să biruiesc boala.

Într-o zi va trebui să mori. Poate boala pe care o ai acum este mijlocul pe care Dumnezeu îl va folosi ca să te cheme acasă. Vindecările miraculoase sînt o excepție, altfel nu ar mai fi minuni. Crede totuși în miraculos. El este în domeniul posibilului. Cooperează cu el printr-o credință plină de pace.

MEDITAȚIA 36

„Oricine să fie supus stăpînirilor celor mai înalte.“

—Romani 13:1

Din cele două duzini de șefi naziști care au dat lovitura de stat în Germania în 1933 și au răsturnat regimul democratic, cîțiva au fost uciși de însuși Hitler, alții s-au sinucis. Hitler însuși s-a împușcat. Soția lui s-a otrăvit. Ministrul propagandei Gobbels s-a sinucis împreună cu nevasta, după ce și-a otrăvit mai întîi pe cei patru copii. Ceilalți toți au fost spînzurați ca criminali de război.

Germania a pierdut războiul, orașele au fost rase la pămînt; țara a fost împărțită în două. Mari teritorii ale ei au intrat în posesia vecinilor.

Dacă naziștii ar fi știut că rezultatul loviturii lor de stat va fi acesta, și-ar fi început oare cariera de rebeli împotriva ordinii existente?

Legionarii la noi au ucis pe mulți, ca la urmă să fie ei uciși cu grămada de aliatul lor Antonescu.

Tare multe-s cauzele pentru care n-a meritat să se lupte un om. Statul evreiesc n-ar fi fost distrus de romani în anul 71 d.Hr. dacă poporul ar fi ascultat sfatul lui Isus, „Nu vă împotriviți celui ce fă face rău, ci oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt.“

Să ne rugăm ca energiile omenеști să fie folosite în chip pașnic pentru o evoluție înspre tot mai multa dragoste și dreptate între oameni.

MEDITAȚIA 37

„Șarpele a zis Evei: „Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el (din fructul pomului aflat în mijlocul grădinii), vi se vor deschide ochii.“ —Geneza 3:5

Scopurile lui Dumnezeu și cele ale lui Satan par uneori a fi aceleași. Domnul Isus i-a spus lui Saul din Tars, „Te trimit la oameni ca să le deschizi ochii“ (Fapte 26:17,18). Diavolul promite același lucru. Totuși diferența este mare.

Dacă șarpele îți deschide ochii, ei rămân pentru totdeauna deschiși. Cei cărora le deschide Dumnezeu ochii, îi pot închide oricând dolesc. Îi pot închide la păcatul fratelui lor, așa cum Sem și Iafet au acoperit goliciunea tatălui lor. Creștinii fac aceasta pentru fiecare om.

Pe de altă parte, ochii deschiși de șarpe rămân larg deschiși pentru toate pericolele și necazurile viitoare. Ei sînt deschiși pentru nepotrivirile din Biblie și pentru toate problemele pe care credința le lasă nerezolvate.

Cei care îngăduie lui Dumnezeu să le controleze vederea își pot ține, prin credință, ochii închiși, chiar atunci când se află în mijlocul pericolelor. De ce să mă îngrijorez? „Iată că nu dormitează, nici nu doarme Cel ce păzește pe Israel“ (Ps. 121:4).

Va veni ziua când vom vedea „față în față“ (1 Corinteni 13:12).

Nu-l lăsa pe diavol să fie doctorul tău de ochi. Permite-I doar lui Dumnezeu să se îngrijească de vederea ta.

MEDITAȚIA 38

*„Nici una dintre ele (vrăbii) nu cade la pământ fără
voia Tatălui vostru.“ — Matei 10:29*

Pastorul chinez Wang-Min-tao și-a riscat viața în timpul ocupației japoneze, pentru a menține puritatea evangheliei. Printre altele, el a refuzat să atârne în biserică tabloul împăratului Japoniei. El a refuzat, de asemenea, să cinstească tabloul lui Mao-Țe-dun. Scuza lui a fost că nu avea nici tabloul lui Isus Hristos.

În 1955 a fost arestat, și supus unor tehnici extreme de spălare a creierului. Înnebunit de tortură, el a semnat o mărturisire în care își enumera păcatele „imperialiste“. Apoi a fost eliberat.

Dar liber fiind, și-a pierdut pacea. Umbla murmurând întruna, „Sînt Petru, sînt Iuda“, pîncă cînd, într-o zi, s-a prezentat înaintea autorităților și le-a declarat c-și reneagă aceea mărturisire. Pentru aceasta, el și soția sa au fost închiși. În închisoare el a scris aceste cuvinte inspirate din Biblie: „Nu vă îngrijorați de soarta mea; eu sînt mai de preț decît multe vrăbii.“ După cîtva timp a murit în închisoare.

Deși era un conducător creștin proeminent, el își renegase credința. Căzuse. Vrăbiile nu cad din copac fără voia Tatălui. Nici creștinii nu cad fără voia Lui.

De ce îngăduie Dumnezeu ca uneori să cădem în păcat? Daniel spune: „Chiar și din cei înțelepți, mulți vor cădea, ca să fie încercați, curățiți și albiți“ (Daniel 11:35). Căderile din care ne reîntoarcem la Domnul sînt surse de umilință, lumină, putere și mîngîiere pentru alții.

„Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu“ (Romani 8:28). „Chiar și păcatele“, adaugă Augustin.

MEDITAȚIA 39

„Este mai lesne să treacă o cămilă prin urechile acului, decât să intre un om bogat în împărăția lui Dumnezeu.” —Luca 19.25

Fostul prim-ministru al Chinei, Ciu En-Lai, a declarat odată că a fost foarte impresionat de acest verset, dar l-a criticat pe Isus pentru că l-a lăsat pe tînărul bogat să plece în pace. Ar fi trebuit să-l aresteze și să-i confiște toate proprietățile.

El credea că exproprierea proprietății capitaliste va crea un paradis imediat. Chiar și anumiți clerici și-au însușit această convingere.

De ce să-i fi luat Isus tînărului bogățiile? Uneori bogățiile sînt strînse prin multă nedreptate. Oricine ia averile unui bogat se poate trezi că a luat odată cu ele și ticăloșia lui, prin care s-a păstrat atît de bogat într-o lume în care se moare de foame.

Bogații trebuie să se despartă de bogățiile lor la moarte, dacă nu cumva, uneori, chiar mai devreme.

„Împărăția Mea nu este din lumea aceasta”, a spus Isus (Ioan 18:36). Trebuie să ne strîngem bogățiile noastre în ceruri, „unde nu le mănîncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură” (Matei 6:20).

MEDITAȚIA 40

*„Domnul Dumnezeu a chemat pe om și i-a zis, „Unde ești?”
—Geneza 3:9*

Un profesor de omiletică (arta predicării) de la un seminar a cerut studenților să citească acest verset din Scriptură. Cei mai mulți au citit întrebarea cu tonul unui polițist care tocmai a prins un hoț ce făcea o spargere într-o casă. Dar un bun predicator citește aceste cuvinte ca și cum ar fi rostite de un tată cu inima frântă. Lumea ni se va părea mai puțin misterioasă dacă ne-am da seama că ea a fost creată de un Dumnezeu întristat, datorită căderii lui Lucifer.

Și iată acum o nouă dezamăgire! Dumnezeu a pierdut o părtășie în care își pusese mari speranțe.

Mai târziu, Dumnezeu a pus o întrebare și mai tragică lui Cain: „Unde este fratele tău Abel?” (Gen. 4:8)

Unde este predicatorul atât de înțelept încât să citească aceste cuvinte în așa fel încât să exprime toată tristețea lui Dumnezeu?

Aceste întrebări trebuiesc citite astfel încât cel care le aude să biruiască teama care l-a făcut pe Adam să se ascundă, gol și păcătos, printre tufișurile grădinii. Întrebările vin de la un Dumnezeu care a hotărât deja să trimită un Salvator, sămînța femeii, a fi biciuit pentru păcatele omenirii; ele vin de la un Dumnezeu care l-a pus pînă și pe un criminal, Cain, sub protecția Lui specială. Sîngele lui Hristos îl poate curăți și pe el. „Unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult” (Romani 5:20).

Încrede-te în Dumnezeu și în dragostea Lui pentru întreaga ta viață.

MEDITAȚIA 41

*„Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare.
Dimpotrivă, fiți plini de Duh.“ — Efeseni 5: 18*

Poate obișnuiești să bei cam mult. Poate suferi din cauza faptului că cineva pe care-l iubești comite acest păcat. Nu-i certa pe alcoolici. Nu te certa pe tine însuși dacă ești unul dintre ei. Dar adu-ți aminte câți bani ai pierdut din cauza alcoolului, câte zîmbete ale soției sau mamei tale, cât rîs al copiilor tăi și câtă fericire a dispărut din casa ta din cauza complotului industriei alcoolului, a cărei victimă tu ești.

Vizitează o închisoare sau un azil de bolnavi mintali. Vei fi uimit să descoperi câți se află acolo din cauza alcoolului. Nimeni nu se duce la închisoare pentru că este cumpătat sau abstinent.

Cum îți se pare alcoolul atunci cînd îl vomîți? Dar cînd copiii te disprețuiesc din cauza lui? Ți-ar place să fii părăsit de cea care ți-e dragă? Ce simț al afacerilor ai să-i îmbogățești pe cîrciumari cu prețul sărăciei tale? Te ajută alcoolul să eviți accidente de circulație? Gîndești mai bine cînd ești beat decît cînd ești treaz?

„Vinul este batjocoritor, băuturile tari sînt gălăgioase; oricine se îmbată cu ele nu este înțelept“ (Prov. 20.1)

Dacă te simți înfrînt, neputincios și disperat, gîndește-te că ochii lui Dumnezeu „varsă lacrimi zi și noapte“ din cauza păcatului tău (Ieremia 14:17). Lui îi pasă de tine. El are și remediul

Tu nu ai nevoie de vin. Plinătatea Duhului Sfînt îți stă la dispoziție. Spre deosebire de alcool, ea dă o stare de euforie care nu este trecătoare. Cînd apostolii au primit Duhul Sfînt la Rusalii (Fapte 2: 13) au dat impresia că sînt băuți. Era doar o bucurie care le-a dat puterea să facă lucruri mari pentru Dumnezeu.

MEDITAȚIA 42

*„Ferice de cei săraci în duh, căci a lor
este Împărăția cerurilor!” — Matei 5:3*

La premiera piesei de teatru *Hristos în blană* din Ierusalim, sala de teatru era arhiplină.

Actorul Alexander Rubinstein urma să joace rolul principal. El aparținea cercurilor înalte ale societății și era cunoscut ca ateu.

Pe scenă era pus în bătaie de joc un altar. Crucea lui era făcută din sticle de vin și bere. În jurul lui se aflau câteva sticle pline cu băutură. Cîțiva „clerici” grași rosteau o „liturghie” de bețivi constînd din blasfemii. În pretinsa biserică, „călugărițele” jucau cărți, beau și spuneau glume proaste în timpul desfășurării „serviciului religios”.

Rubinstein apărură pe scenă în rolul lui Hristos, îmbrăcat într-o mantie. În miini ținea Noul Testament. Trebuia să citească două versete din Predica de pe munte, să arunce apoi dezgustat cartea și să strige: „Dați-mi blana și pălăria! Prefer să duc o viață de proletar.” Dar ceva neașteptat se întîmplă. Actorul nu se opri la cele două versete, ci continuă, „Ferice de cei blînzi, căci ei vor moșteni pămîntul” (Matei 5:5), și așa mai departe, pînă la sfîrșitul predicii. În zadar îi făcea suflerul semne disperate să se oprească.

Cînd Rubinstein a ajuns la ultimele cuvinte ale lui Isus, și-a făcut semnul crucii și a spus: „Doamne, adu-ți aminte de mine, cînd vei veni în Împărăția Ta” (Luca 23:42) și a părăsit scena. Nu a mai fost văzut niciodată.

Să uităm și noi, asemenea acestui actor, rolurile urite care ne sînt impuse de lume și să ne lăsăm fermecați de cuvintele Mîntuitorului.

MEDITAȚIA 43

„Fii credincios pînă la moarte, și-ți voi da cununa vieții.“

— Apocalipsa 2:10

Forțe puternice, cum ar fi Islamul, persecută astăzi biserica. Vechile religii tribale reînvie în Africa. În alte țări, creștinii sînt persecutați acasă sau în servicii.

Cum poate fi răpus șarpele persecuției? Una dintre arme e martirajul.

Thomas ^oa Becket, arhiepiscop de Canterbury în secolul al doisprezecelea, a arătat regelui tiran Henric al II-lea al Angliei că biserica are puteri superioare lumii și că ceea ce este divin și veșnic nu poate fi supus la ceea ce este omenesc și trecător. El a luptat pentru neamestecul statului în treburile bisericii. Pentru aceasta, a fost omorît. Ultimele lui cuvinte au fost, „Mor de bună voie, pentru numele lui Hristos și pentru apărarea bisericii.“ Vestea despre moartea lui a îngrozit atît de mult Europa, încît mișcarea împotriva libertății a fost oprită. Toți l-au recunoscut drept martir.

Roșul sîngelui lui se mai vedea încă pe pietrele catedralei, cînd, în 1174, regele Henric al II-lea s-a dus desculț la Canterbury să fie biciuit, ca un semn de penitență pentru crima comisă. Apoi a stat de veghe la mormîntul celui pe care-l ucisese. Sîngele martirului l-a convertit pe ucigaș. Nu se repetă oare istoria?

Primii creștini au fost persecutați de către împărații romani, dar, în cele din urmă, împărați romani au devenit creștini.

Cruce lîngă cruce, mormînt lîngă mormînt — astfel cîștigă biserica biruințe. Suferința în răbdare te va face și pe tine biruitor.

MEDITAȚIA 44

„Dacă vine cineva între voi și vă aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți în casă.” —2 Ioan 10

Toți marii învățători ai Bisericii au fost, cum se spune astăzi, înguști. Ei cunoșteau o singură cale către cer. Și astronauții care se întorceau din zborul în lună au fost într-un fel foarte înguști. Nava spațială trebuia să urmeze o traiectorie dinainte precizată, fără nici o deviere. Dacă s-ar fi abătut cu un singur grad de la direcția necesară pentru a reintra în atmosferă, ar fi fost pentru totdeauna pierduți în spațiu, sau ar fi ars complet.

Trebuie să stăm pe cărare și să ne ținem de ceea ce am învățat de la Hristos. Luther s-a deosebit de Zwingli, reformatorul elvețian, în interpretarea împărtășaniei. Din această cauză Luther a declarat, „Cel care știe că pastorul lui dă învățătura lui Zwingli, trebuie să-l ocolească, și să renunțe mai degrabă pentru toată viața la Împărtășanie, decât s-o primească de la el. Să prefere mai degrabă să moară sau să sufere orice . . . Pentru mine este oribil să aud că în aceeași biserică, la același altar, unii iau împărtășania crezând că este doar pâine și vin, în timp ce alții cred că primesc trupul și sângele lui Hristos.”

Dacă începem să-i numim pe eretici „frați despărțiți”, vom sfârși prin a-i numi și pe diavoli „îngeri despărțiți”.

Ai grijă cu cine te însoțești. Fii precaut cu privire la planurile de a uni diferite biserici. Dacă legi împreună de picioare două păsări, nu vor zbura mai bine, cu toate că vor avea patru aripi. De fapt, nu vor zbura deloc.

Rămii credincios la ceea ce ai învățat din Cuvîntul lui Dumnezeu.

MEDITAȚIA 45

„Tatăl nostru, care ești în ceruri.“ — Matei 6:9

Un grup de călugărițe dintr-un lagăr de concentrare nazist au refuzat să lucreze pentru autorități. Au fost puse în cătușe și supuse la înfometare. Dar nici o metodă nu a dat rezultate. Deținutele de drept comun se converteau în urma influenței lor și o adevărată mănăstire apărău în închisoare. Când Irena, fiica directorului închisorii s-a îmbolnăvit grav, directorul nu a avut de ales și a cerut călugărițelor să se roage. Fata s-a vindecat.

Soția comandantului a avut o naștere grea. Viața ei și a copilului erau în pericol. Cineva i-a sugerat ofițerului, „Promite că dacă totul se va sfârși cu bine, copilul va fi botezat“.

„Dar așa putea pierde totul în urma acestui act“.

„Ei bine, ai de ales între ceea ce tu numești „totul“ și viața soției și a copilului.“ Nașterea a decurs bine și copilul a fost botezat.

Autoritățile au încercat să oblige pe călugărițe să renunțe la obiceiurile lor religioase și să poarte uniforme de deținuți. „Nu vom purta semnul lui anticrist“, au răspuns ele. Ca urmare, au fost obligate să umble dezbrăcate prin zăpadă pe un frig îngrozitor. Ele păseau cîntînd „Tatăl nostru“. Nici una dintre ele nu s-a îmbolnăvit. Când cineva a întrebat-o pe doctorița închisorii, doamna Bravemann, o atee, cum a fost posibil faptul acesta din punct de vedere medical, ea a răspuns, „Nu le-ai auzit cîntînd despre un Tată în ceruri? Ei bine, acesta este răspunsul“.

El este și Tatăl tău.

MEDITAȚIA 46

„Uitați-vă la păsările cerului . . . Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp.” — Matei 6:26,28

O antropoloagă a întrebat o aborigenă din Australia: „Tuplin, este oare pământul pe care stăm rotund ca o minge — și-i arată o minge de bunbac — sau pătrat ca lada pe care șed acum?”

„Rotund ca o minge“, îi răspunse prompt fata.

„De unde știi?” a întrebat antropoloaga.

„Oh, doamnă, uită-te în jur. Vezi că cerul care atinge pământul de jur împrejur este rotund. Oriunde stai și te uiți, totul e rotund; dacă dai drumul unui copilaș să umble, el se va învărti în curînd în cercuri; oile care se pierd se învărt în cerc. Uită-te la acel tînăr cangur care aleargă puțin drept, apoi începe să meargă de jur împrejur . . . Toți copacii sînt rotunzi, toate tufișurile cresc rotunde . . . Oh, doamnă, de ce ne întrebă pe noi?” În mintea unui indigen primitiv problema formei pământului a fost rezolvată în modul cel mai simplu.

Fără minți geniale, educație, telescoape sau calcule complicate, aborigenii au descoperit forma pământului.

Noi ne bazăm prea mult pe afirmațiile autorităților științifice, religioase sau filozofice. Ne uităm în cărți pentru a descoperi realitatea și adevărul, deși „puterea veșnică a lui Dumnezeu“ poate fi văzută în creația Sa chiar și de către oamenii simpli. „Însușirile nevăzute . . . se văd lămurit, de la facerea lumii, cînd te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El“.

Folosește-te puterea ta de observație, a spus Isus, ca să poți judeca mai bine oamenii, lucrurile și evenimentele.

MEDITAȚIA 47

„Vameșul . . . se bătea în piept, și zicea: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!“ —Luca 18:13

Un creștin l-a întrebat pe pastorul său, „Cum să spun cuvintele: Doamne, ai milă!“ Pastorul a răspuns, „Bine faci că întrebi. Este o rugăciune scurtă, dar importantă și nu e prea ușor s-o o spui. Când rostești aceste cuvinte, încearcă să-ți închipui imaginea Domnului răstignit. Privește-L cum atîrnă acolo bătut în cuie și amintește-ți cuvintele Lui: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați, și eu vă voi da odihnă!“ Dacă rostești astfel această rugăciune simplă, Îl vei slăvi pe Dumnezeu, îi vei sluji pe oameni, și vei crește tu însuși în har.“

Rostește-ți rugăciunile fără să te gîndești la faptul că alții nu se roagă sau se roagă în chip farisaic.

Orice religie aduce la ea credincioși și necredincioși, sfinți și ipocriți, pe aceia care-L iubesc pe Dumnezeu și pe aceia care doar se tem de El. Ea include persoane care se supun în mod absolut, precum și persoane care o fac doar pînă la un anumit punct. Cuprinde ritualuri complicate, dar și rugăciunile umile ale păcătoșilor pocăiți. E greu de imaginat o religie fără toate acestea.

Lasă-i pe alții să-și joace rolul care li s-a încredințat lor. Tu repetă mereu acea rugăciune simplă, care ți s-a dat: „Doamne, ai milă de mine.“ El se va îndura de tine.

MEDITAȚIA 48

„Căci dacă trăim, pentru Domnul trăim; și dacă murim, pentru Domnul murim.“ —Romani 14:8

Cînd Paulinus, un misionar creștin, s-a dus la anglo-saxoni, îndemnîndu-i să-i îmbrățișeze credința, un războinic bătrîn a spus regelui, în mijlocul adunării poporului: „Într-o noapte întunecoasă, în care afară vîjîia furtuna iar tu te încălzeai lîngă foc într-o încăpere bine luminată, o vrabie a intrat pe o fereastră care fusese deschisă pentru cîteva momente, s-a învîrtit odată în zbor prin încăpere, și apoi a plecat prin aceeași fereastră. N-o vom mai vedea niciodată. La fel venim și noi de undeva, ne bucurăm pentru o clipă de lumină și căldură, iar apoi plecăm. Dacă acest străin ne va putea spune de unde venim și încotro ne ducem, îi vom accepta religia.“

Creștinii au un răspuns la aceste întrebări. Stelele, planetele, pămîntul cu tot ce este pe el, nu valorează toate împreună cît un singur suflet — sufletul tău — deoarece sufletul tău se cunoaște atît pe sine, cît și pe ele, în timp ce acestea nu cunosc nimic. Sufletele noastre vin de la Dumnezeu, dar s-au rătăcit, atrase de lucrurile acestei lumi. De aceea, Isus, Fiul lui Dumnezeu, a venit pe pămînt, și a fost plăcut Tatălui prin viața Sa de perfectă ascultare și prin jertfa morții Sale de pe cruce. El nu a avut nevoie să-și cîștige „merite“, fiindcă Tatăl cerească îl iubește din cauza naturii Sale divine, și meritele cîștigate de El pe pămînt sînt împărțite credincioșilor Lui, care astfel pot moșteni pentru totdeauna un paradis minunat.

„Cine are pe Fiul are viața (singura viață care merită acest nume); cine nu are pe Fiul lui Dumnezeu, nu are viață“ (1 Ioan 5:12).

Este uimitor cîți intelectuali își spun „agnostic“, fără să-și dea seama că acesta este cuvîntul grecesc pentru „ignorant“. Este rușine să fii ignorant atunci cînd ai posibilitatea să dobîndești cunoașterea.

Religia creștină dă un răspuns satisfăcător problemelor ultime ale vieții.

MEDITAȚIA 49

„Nu cumva sînt eu, Doamne?” — Matei 26.22

Poliția secretă nazistă a reușit să se infiltreze într-o biserică prin persoana unei doamne, numită Selma Perlbogen. Ea pretindea că este învățătoare. A plîns, s-a rugat și s-a declarat convertită. Curînd a devenit o eroină. Refuzînd să renunțe la credința ei, și-a pierdut slujba și apoi, datorită credinței ei, a fost dată afară succesiv de la mai multe fabrici. Soțul ei, ateu, a maltratat-o și i-a luat fiul. Mai tîrziu, i-a distrus radioul, deoarece obișnuia să asculte predici.

Toți membrii bisericii au văzut curajul ei în suferință. Astfel, a devenit foarte apreciată și respectată. Ea a fost cea care a demascat pe un membru al bisericii ca informator. Fiind stimată atît de mult, ea a cunoscut toate secretele bisericii, mai ales că rugăciunile ei erau întotdeauna însoțite de lacrimi. După șase ani s-a descoperit că ea fusese o informatoare, că nu avea soț, nici copil, nici slujbă de pierdut. Totul fusese înscenat.

Nu fi amărît și nici măcar surprins dacă ai fost trădat în prietenie sau dragoste, sau dacă încrederea ta în cineva s-a dovedit nefondată. Greșeala poate să fi fost a ta, pentru că nu ai ascultat îndemnul Domnului Isus, „Păziți-vă de oameni” (Mat. 10:17). Un mare număr de francezi, olandezi și norvegieni și-au trădat patria în timpul ocupației germane.

În loc să ceri altora fidelitate, ori de cîte ori auzi de vreo trădare, întrebă-te, asemenea apostolilor, „Doamne, nu cumva sînt eu?” Sîntem cu toții niște Iuda potențiali, și doar harul lui Dumnezeu ne ține credincioși lui Dumnezeu și celor din jurul nostru.

MEDITAȚIA 50

„Cine-și lucrează ogorul va avea belșug de pîine.”

—Proverbe 12:11

Omenirea are suficiente arme pentru a ucide de trei ori orice ființă vie, dar are doar jumătate din hrana necesară. Fiecare al doilea om este hrănit necorespunzător, sau este în primejdie de a muri de foame. Grevele, răscoalele și revoluțiile nu măresc producția de alimente. Dimpotrivă, ele lovesc în oameni.

Încearcă mai degrabă metodele indicate de Dumnezeu pentru astfel de situații:

1. Roagă-te regulat, folosind cuvintele Domnului Isus, „Pîinea cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi”.

2. Fii supus lui Dumnezeu. Este scris, „Dacă veți urma legile Mele, dacă veți păzi poruncile Mele și le veți împlini . . . veți avea pîine din belșug” (Lev. 26.3-5)

3. Ai grijă cum mănînci. „Dumnezeu le-a făcut (bucatele) ca să fie luate cu mulțumiri” (1 Tim. 4:3). „Mănîncă-ți pîinea cu bucurie” (Ecl. 9:7). Primii creștini luau hrana „cu bucurie și curăție de inimă” (Fapte 2:46).

4. „Aduceți însă la casa visteriei toate zeciuielile . . . puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu . . . voi turna peste voi belșug de binecuvîntare” (Mal. 3:10).

5. Schimbă-ț, dacă este necesar, atitudinile, ca să poți beneficia de promisiunile din Isaia 33: 15,16: „Cel care umblă în neprihănire și vorbește fără vicleșug, cel care nesocotește un câștig scos prin stoarcere, cel ce își trage mîinile înapoi, ca să nu primească mită, cel care își astupă urechea, ca să nu audă cuvinte setoase de sînge, și își leagă ochii ca să nu vadă răul . . . i se va da pîine”.

Noi, dimpotrivă, cheltuim „pentru un lucru care nu hrănește” (Isaia 55:2). Risipim, și ne gîndim prea puțin la nevoile altora.

Știind că foamea bîntuie pămîntul, să ne schimbăm astăzi căile, de dragul propriei noastre sănătăți spirituale, și pentru cei care suferă de foame.

MEDITAȚIA 51

„Dar Maria ședea afară lângă mormînt și plîngea.“ —Ioan
20.11

O femeie intră cu ochii în lacrimi într-o stație de poliție.
„Găsiți-mi soțul. Nu pot trăi fără el. A dispărut.“
„Doamnă, da-ți-mi voie să punem faptele în ordine. Cînd a dispărut soțul?“

„Acum o săptămînă.“

„De ce nu ne-ați anunțat pînă acum?“

„Doar astăzi primești salariul.“

Mulți dintre noi Îl căutăm pe Domnul doar atunci cînd avem nevoie de ajutorul Lui, cînd trecem printr-o criză, și nu doar din dragoste.

Ai fi iubit oare un Mîntuitor care a atîrnat pe cruce declarîndu-se părăsit de Dumnezeu? Ți-ai fi cheltuit dragostea și miresmele pentru un Mîntuitor care era un trup fără viață, care nu putea fi de ajutor nimănui? Maria Magdalena a făcut lucrul acesta.

Ea a șezut iubind și plîngînd lângă mormîntul Lui. De aceea a înviat El atît de curînd. Îngropat vinerea seara, duminică dimineața, El a fost din nou viu. Duhul Său a văzut-o pe Maria plîngînd la mormînt și nu i-a mai putut răbda lacrimile.

Arată-i lui Dumnezeu și semenilor tăi o dragoste dezinteresată, nealterată de circumstanțe.

MEDITAȚIA 52

„Numită în evreiește.” — Ioan 5:2
„Știi grecește?” — Fapte 21.37

Biblia în limbile ei originale (ebraica, aramaica și greacă) este Cuvîntul lui Dumnezeu. Ceea ce avem noi astăzi este o traducere a Cuvîntului. Avantajul cunoașterii limbilor originale este evident. Orice om care a terminat liceul poate învăța ebaica sau greaca devotînd zilnic o oră acestei activități. Te-aș încuraja să înveți limbile originale ale Bibliei.

În Geneza 13:9 Avram îi spune lui Lot, „Desparte-te de mine; dacă stînga, eu voi apuca la dreapta; dacă dreapta, eu voi apuca la stînga”. Traducătorul a adăugat, „dacă *apuci tu* la stînga, *eu voi apuca* la dreapta”. Originalul nu este clar din punct de vedere gramatical, dar el învață că cei doi fac parte din același trup și că o despărțire între frați este la fel de graă ca tăirerea unei miini.

În ebraică, în Geneza 31:27 este scris doar, „Laban i-a zis (lui Iacov): Dacă am căpătat trecere înaintea ta”. Traducătorii au adăugat, „mai zăbovește”. Iacov era liber să facă ce credea că este mai bine. Dragostea nu impune altora anumite atitudini. Laban dorea doar să capete trecere înaintea lui Iacov.

Cercetează Scripturile în versiunea lor originală. Cere-i pastorului să folosească originalul, pentru a deosebi nuanțele și pentru o interpretare corectă.

MEDITAȚIA 53

„Nebunul zice în inima lui: Nu este Dumnezeu!“ — Psalmul
14:1

În zilele psalmistului, oamenii duceau o viață naturală, și doar nebuni izolați negau existența lui Dumnezeu. Lucrurile nu mai stau așa. Ateismul modern, este un fenomen urban, conceput de către locuitori ai orașelor aglomerate, care umblă sau conduc automobilul pe străzi de beton și nu mai au contact cu natura. Ei au poluat aerul și apa, iar acum se întreabă unde este Dumnezeu. Cei care trăiesc acolo unde cerul e albastru, aerul curat și apa cristalină cunosc răspunsul. Foarte puțini țărani sînt ateii.

Primii muguri ai primăverii, ritmul anotimpurilor, întinericul pădurii și mlădierea holdelor coapte, munca insectelor, migrația păsărilor și geometria fină a fulgerului de zăpadă — toate vorbesc despre Creatorul lor. „O zi istorisește alteia acest lucru, o noapte dă de știre alteia despre El“ (Ps:2).

Șeful indienilor Squamish din statul Washington (S.U.A.) a spus în 1854, „Morții albilor își uită țara în care s-au născut, atunci cînd pleacă printre stele. Morții noștrii nu uită niciodată frumosul pămînt, căci el este o parte din noi. Florile parfumate sînt surorile noastre, cerbii, caii și vulturii sînt frații noștri. Crestele stîncose ale munților, esența din livezi, trupul încălzit al poneyului, și omul toți aparțin aceleiași familii.“

Dar reproșul indianului la adresa oamenilor de rasă albă nu este just, cel puțin privitor la creștini. Noi privim pămîntul ca locul pe care a umblat și unde a fost îngropat Isus. Trupul Lui era format din elementele pămîntului, și Isus l-a luat cu El în ceruri. Lui I-au plăcut elementele pămîntului, care cîntă slavă lui Dumnezeu.

Nu există ateism între cei care au crescut în mijlocul naturii. Fie ca acest fapt să-ți întărească credința ta în Dumnezeu.

MEDITAȚIA 54

„S-a isprăvit apa din burduf . . . Și Dumnezeu i-a deschis ochii (lui Hagar), și ea a văzut un izvor de apă.“ —Geneza 21:15,19

Hagar a fost alungată de Avraam în pustie. După ce a mers cîtva timp cu fiul ei Ismael, a descoperit că nu mai aveau apă în burduf.

Ea se afla în deșert. Nu exista nici o speranță. A abandonat copilul sub un tufiș, a șezut departe de el și a plîns. Se pare că Ismael este pierdut. Un copil însetat, un burduf gol și un soare nemilos. Ea aștepta moartea copilului.

Dar era un factor pe care ea nu-l luase în considerare. Și noi avem tendința să-l uităm cînd tecem prin greutăți. Există un Dumnezeu. El i-a descoperit un izvor de apă femeii care nu mai avea decît un burduf gol. Poate Dumnezeu te-a lipsit de multe posibilități mici pentru a ți le da pe cele mari.

Noi ducem cu noi burdufuri. Dumnezeu are izvoare.

Să scoatem cu toții apă din fîntînile mîntuirii.

MEDITAȚIA 55

„După cum oamenilor le este rînduit să moară o singură dată.“ — Evrei 9:27

Paisprezece din criminalii de război japonezi condamnați la moarte s-au convertit. În ultima lui scrisoare, unul dintre ei, Nișizava, scrie, „Trăiesc zile fericite fiindcă nădăjduiesc că voi primi mîntuirea . . . Mîntuit prin harul lui Dumnezeu, a trăi este Hristos și a muri este un cîștig“ (Filipeni 1:21). Un ateu a spus pe patul de moarte, „Există un lucru care mi-a umbrat toate plăcerile vieții. Mă tem că Biblia este adevărată. Dacă aș putea ști cu siguranță că moartea este un somn veșnic, aș fi fericit. Dar iată ce-mi amărește sufletul: dacă Biblia este adevărată, sînt pierdut pentru totdeauna“.

Sfatul, de pe patul de moarte, al lui Ludovic al IX-lea, regele Franței, către fiica sa, a fost: „Te rog de pe patul de moarte să-l iubești pe Domnul cu toată puterea ta, căci aceasta ți-ar salva viața“. Philip Melancon, cel mai apropiat colaborator al lui Luther în Reformație, a spus, „Nu doresc altceva decît cerul; prin urmare nu vă mai necăjiți“.

Francisc Spira, după ce a fost predicator evanghelic mulți ani, a tăgăduit înaintea mulțimilor, de teama persecuției. Ultimele lui cuvinte au fost: „M-am lepădat de Hristos deliberat și împotriva convingerilor mele. Simt că El mi-a împietrit inima și nu îmi îngăduie nici o nădejde. Este grozav lucru să cazi în mîinile Dumnezeului Celui Viu.“

Un lucrător creștin pe patul de moarte a spus: „Iau cerul și pămîntul ca martori că dacă m-aș însănătoși, m-aș strădui să fiu un sfînt. Cît despre bogății, plăceri și aplauzele oamenilor, le socotesc un gunoi. Acum cele mai bune hotărîri nu mai au nici o valoare, căci este prea tîrziu“.

Amintește-ți că și tu vei muri. Pocăiește-te cît mai ai timp.

MEDITAȚIA 56

„Socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus.” —Romani 3:24

Un fachir sărac s-a rugat lui Dumnezeu să-i dea hrană. În timp ce dormea a auzit o voce divină care l-a îndreptat să meargă într-un loc, să pună o săgeată în arc stînd cu fața către răsărit, și unde va cădea săgeata, să sape pentru a găsi o comoară. Fachirul aruncă multe săgeți în toate direcțiile, dar totul era în zadar. O voce se auzi atunci din cer, care-i spuse: „Ți s-a zis doar să pui o săgeară în arc, nu să încordezi arcul cu toată puterea, așa cum ai făcut. Trage ușor, pentru ca săgeata să cadă alături de tine, căci comoara ascunsă este aproape“.

Nu fă eforturi teribile în religie. Cînd fiul meu era mic, m-a întreat cum s-ar putea cerceta pe sine însuși pentru a afla dacă este în credință, așa cum este scris la 1 Corinteni 11:28. I-am răspuns că în stațiile de tren trebuie să fi văzut mecanici lovind roțile vagoanelor cu un ciocan, pentru a vedea dacă produc vibrațiile corespunzătoare. Apoi lovindu-mi pieptul cu putere, i-am spus, „Trebuie să-ți bați și tu pieptul, întrebînd mereu și mereu, „ Inimă, îl iubești pe Isus?“

„Tată, mi-a răspuns el, „nu ai dreptate. L-am rugat odată pe un mecanic, într-o stație, să-mi dea și mie ciocanul. Am descoperit că era foarte ușor. Trebuie să ne batem pieptul foarte ușor. Dacă aud din lăuntru o șoaptă foarte slabă „Îl iubesc pe Isus“, va fi suficient“.

Sînt din aceia care și-ar impune cele mai dificile rigori ale religiei, în loc să creadă în mod simplu că sîngele lui Isus mîntuie desăvîrșit. Tu nu trebuie decît să-l îmbrățișezi.

MEDITAȚIA 57

„(Ferește-te de) zadarnicele ciocniri de vorbe ale oamenilor stricați la minte,“ — 1 Timotei 6:5

Doi oameni se contraziceau cu privire la semnificația cuvîntului „pahar“. „Este un cilindru“, a spus unul, „și blestemat să fie cine spune altfel“. Al doilea i-a răspuns, „Un pahar este un vas din care se bea, care poate avea orice formă și blestemat să fie cine spune altfel“.

Un pahar poate fi definit și în altfel. Poate fi folosit în foarte multe feluri. Poate fi, de exemplu, un proiectil aruncat la mînie în capul cuiva. În ultimă instanță un pahar este un pahar. El nu are nimic de-a face cu numele „pahar“, pe care îl poartă doar în limba romînă. În franceză i se zice „verre“ iar în rusă „stakan“. Definițiile sînt subiective, incomplete și sînt date dintr-un anumit punct de vedere.

Să nu uităm niciodată că orice punct de vedere este în același timp și un punct de orbire, pentru că elimină alte puncte de vedere, care sînt și ele adevărate. Dacă privesc în sus, încetez să mai văd pardoseala camerei. Dacă privesc în jos, nu mai văd tavanul. Ajung la adevăr doar prin intuirea întregii realități, cu toate particularitățile ei. Dar realitatea nu este doar materială, ea este și spirituală. Hristos este expresia acestei autocunoașteri a întregii realități. De aceea, El spune, „Eu sînt adevărul“ (Ioan 14:6).

Observă că El niciodată nu a spus că „*El este*“ adevărul. El a spus, „*Eu sînt adevărul*“. Nu ni se îngăduie să schimbăm prionumele. Dacă Isus este pentru tine *El*, tu nu poți avea adevărul; El trebuie să devină „Eu“-l tău. El dorește să locuiască în inima ta, așa cum odată se afla în pîntecul Mariei. Cînd te vei identifica cu El, îndoielile tale vor dispărea. Și tu vei deveni o personificare a adevărului. Nedesăvîrșit? Da. Dar cu Hristos în tine, tu ai „nădejdea slavei“ (Col. 1:27).

MEDITAȚIA 58

„Lăsați-le să crească amândouă împreună.“ — Matei 13:30

Un grădinar american a scris odată Departamentului agriculturii, „Am încercat toate metodele despre care am auzit sau am citit, inclusiv în buletinul dumneavoastră, ca să scap de pădii — dar nu am reușit“. Poșta i-a adus ultimul sfat cu privire la acest subiect: „Stimate domn, dacă după toate încercările nu ați reușit să scăpați de pădii, vă rămîne un singur lucru de făcut. Învățați să le iubiți“.

Orice mijloce ai folosi, nu vei scăpa niciodată de falși prieteni, dușmani, rivali, oponenți sau de supărările pe care le ai cu partenerul de căsătorie, sau cu rudele tale. Dar poți scăpa pentru totdeauna de povara pe care ei o reprezintă pentru tine, declarîndu-i obiectele iubirii tale. Dacă nu vrei să te omori pe tine însuși hrînindu-te cu ură, nu ai altă alternativă decît să-ți iubești dușmanii.

Nu-ți judeca dușmanii după atitudinea pe care o au față de tine, ci după împrejurările vieții lor. Poate nu au fost niciodată iubiți. Poate tu ești țapul ispășitor pentru resentimentele lor împotriva unor persoane pe care nu le pot ataca. Un bărbat care are un ticălos la servici, poate vorbi uneori aspru cu soția lui. El trebuie să tacă atunci cînd șeful lui îl ceartă. Soția devine astfel ținta miniei lui.

Nu poți schimba întotdeauna curentul vieții. Iubește-o orice ți-ar zice. Isus a spus, „Eu sînt viața“ — viața în toate aspectele ei. Consider-o sacră și mînuiește-o cu grijă.

MEDITAȚIA 59

„Despărțiți-vă de ei.” —2 Corinteni 6:17

Ascultă rugăciunile multor creștini, care, după ce au venit în mare viteză la biserică, se scuză înaintea lui Dumnezeu pentru faptul că, fiind păcătoși, nu sînt în stare să-I țină poruncile! La ce folos se grăbesc să comunice lui Dumnezeu acest lucru?

Ești un credincios slab. Dumnezeu nu cere mult de la tine, decît să nu te pui la același jug cu un necredincios, pentru ca să nu intri sub același blestem.

Un șoarece s-a îndrăgostit de o broască. Pentru ca să poată comunica în orice moment cu prietena lui, el a legat capătul unei sfori de piciorul broaștei, iar celălalt capăt de piciorul lui. La scurt timp după aceea, un corb a coborît din înălțimi, a apucat șoarecele și l-a dus, iar broasca, fiind legată de el, și-a pierdut și ea viața. Ar fi scăpat dacă nu ar fi fost legată de șoarece, căci corbul nu putea pătrunde în apă.

În loc să-I spui mereu lui Dumnezeu că nu-i poți împlini poruncile, oricît de slab ai fi, separă-te de lume, și te vei afla într-un mediu favorabil voii Sale.

MEDITAȚIA 60

„. . . Dumnezeu . . . a găsit cu cale să descopere în mine pe Fiul Său.“ —Galateni 1:15,16

Cînd Michelangelo a folosit un pietrar ca model pentru o statuie a lui Hristos, a fost criticat de profesorul lui, Ghirlandaio. „Dar Hristos a fost și El un muncitor, un tâmplar“, s-a apărat Michelangelo, la care maestrul a răspuns, „Florența nu va accepta un Hristos cu chip de muncitor. Ei s-au obișnuit să se gîndească la El ca la un nobil“.

Unii s-au obișnuit doar cu un Mîntuitor istoric. Ei nu acceptă un Hristos lăuntric, deși este necesar ca El să locuiască în interiorul persoanei, pentru a fi real pentru ea.

Într-un faimos roman francez, ni se povestește despre un lord englez care se îndrăgostise de o primadonă de la operă. Se ducea seară de seară ca s-o asculte. Îi trimitea flori și giuvaere. Ea a devenit curioasă și a făcut un aranjament să-l întîlnească la o petrecere, unde i-a fost prezentată sub un alt nume. Dar el nu i-a acordat nici o atenție, nici atunci, nici în întîlnirile următoare. O iubea doar în rolurile ei de pe scenă și nu acorda nici o atenție persoanei reale.

Mulți dintre noi se închină înaintea lui Isus, doar așa cum este El descris pe paginile Bibliei. Dar cînd El trece pe lîngă noi în persoana unui flămînd, cînd El suferă în închisoare sau în spital, nu-i mai luăm partea și nu-i mai acordăm reverența cuvenită. Să-L chemăm pe Isus să locuiască în inimile noastre și să-L recunoaștem în cei din jurul nostru aflați în nevoi! Să-I recunoaștem prezența în viața noastră și a altora.

MEDITAȚIA 61

„Carnea este neputincioasă.” — Matei 26:41

Î ntr-o țară musulmană, mulți preoți ortodocși fuseseră omorâți pentru credința lor. Părintele Mihail era printre puținii care nu fuseseră încă arestați, dar el își pierduse credința. Pierderea credinței s-a produs brusc. Tocmai spusese în timpul liturghiei, „Binecuvîntat să fie Dumnezeu”, cînd a auzit o voce șoptindu-i, „Nu este Dumnezeu”. S-a uitat întrebător la imaginile sfinților, care atîrnau pe perete. Ce a însemnat prietenia lor cu Dumnezeu? Îngăduie oare un așa Prieten puternic ca cei care cred în El să fie aruncați la fiare, arși pe rug sau torturați? A încercat să-și suprime acest gînd. Repetă în sinea lui cuvintele psalmistului, „Nebunul zice în inima lui: Nu este Dumnezeu”. Totul a fost zadarnic.

De atunci el a continuat să-și facă datoria de preot, dar fără să mai creadă. Durerea din jurul lui era prea mare. Cu greu se ținea să nu strige la țărani care umpleau biserica, „Duceți-vă acasă, sărmanilor. Nu este Dumnezeu. Dumnezeu nu ar fi îngăduit haosul acesta sîngeros”.

Niște ofițeri beți îl arestară în ajunul Paștelui. Printre ei se găsea și fostul cantor al bisericii, pe care el îl dăduse afară pentru purtare imorală. Șeful bandei îi spuse preotului, „Am hotărît să te omorîm. Ce ai de spus?”

Viața nu mai avea nici o valoare pentru părintele Mihail. „Faceți ce vreți”, răspunse el. I se mai dădu o șansă. „Dacă te lepezi de Hristos și zdrobești sub tălpi crucea, vei fi liberat.” „Eu nu cred”, s-a gîndit el atunci. „Ce înseamnă crucea pentru mine? Mai bine să-mi salvez viața.” Dar cînd își deschise gura, spre propria sa uimire, spuse, „Cred în Unul Dumnezeu”.

Era Vinerea Mare. În amintirea coroanei de spini, îi pusă pe cap o căciulă de blană, întoarsă pe dos, pe umeri un sac ce juca rol de veșminte împărătești, iar cantorul în genunchie înaintea lui, cîntînd, „Aleluia, rege al iudeilor”, și apoi îl bătură. El se rugă la Cel în Care nu mai credea, „Dacă ești, scapă-mă”. Cu voce tare, repetă, „Cred în Unul Dumnezeu”.

MEDITAȚIA 62

„El era străpuns pentru păcatele noastre.“ — Isaia 53.5

I sus a luat asupra Lui păcatele noastre și a suferit pentru ele. Nu trebuie să fac același lucru pentru semenii mei vinovați?

O fată necăsătorită a rămas gravidă. Pentru a-și salva iubitul de mînia tatălui, ea a spus părintelui ei, „Pastorul nostru este de vină.“ Tatăl a început să-l urască pe pastor. După ce copilul s-a născut, tatăl l-a adus într-o duminică dimineață la biserică și, în fața întregii adunări, l-a aruncat în brațele pastorului, strigînd, „Ia-l, e rodul desfrîului tău cu fiica mea!“ Înjurînd și strigînd insulte, tatăl a părăsit biserica. Adunarea, uimită, a cerut o explicație pastorului, dar el a mîngîiat doar copilul, spunîndu-i, „Deci ești al meu? Vei fi cu siguranță iubitul meu.“ Bineînțeles că și-a pierdut toți enoriașii. Disprețuit de oameni, el a crescut copilul în cea mai mare sărăcie.

După mulți ani, fata a fost copleșită de remușcări și i-a mărturisit tatălui adevărul. Uimit de cele aflate, el a alergat la pastor și i-a cerut iertare, apoi a spus adevărul întregii biserici. Biserica a așteptat din nou ca fostul pastor să dea o explicație. Dar el a rostit doar aceste cuvinte: „Vreți să-mi spuneți că nu este al meu? Este cu siguranță iubitul meu.“ Adunarea lui a devenit mai numeroasă decît oricînd înainte. El nu s-a apărat cînd a fost acuzat pe nedrept, nici nu s-a lăudat cu nevinovăția lui cînd aceasta a fost dovedită.

Domnul a spus, „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine“ (Luca 9:23). Cînd cineva se leapădă de sine, eul oricărui altcineva devine propriul său eu și el înțelege că orice om este co-responsabil pentru păcatul celuilalt. El nu respinge nici o acuzație, ci se bucură s-o ia asupra lui, pentru a ușura povara fratelui său. Aceasta înseamnă să ai gîndirea lui Hristos.

Comportarea lui făcu o așa impresie asupra ucigașilor bețivi, încît îi dădură drumul. Se duse acasă, se așeză pe pămînt în colțul în care obișnuia să se roage, și spuse cu lacrimi, „Cred, Doamne“.

Cînd ești asaltat de îndoieli, nu căuta o soluție intelectuală. Ia asupra ta jugul lui Hristos. Acolo unde rațiunea pierde, credința cîștigă biruința.

MEDITAȚIA 63

„*Au fost viteji în războaie.*“ — Evrei 11.34

Ascultați povestea unui erou al credinței. A murit în închisoare. Pentru că a refuzat să lucreze în ziua Domnului, a fost bătut pînă cînd ambele mîini și picioare i-au fost paralizate. Își putea mișca doar gîtul. Este destul de greu să fii într-o astfel de situație într-un spital sau acasă în mijlocul familiei. Dar el era în celula unei închisori, unde deținuții nu aveau nici apă, nici alte lucruri necesare pentru a-l îngriji.

Trebuia să fie hrănit cu lingura, dar de unde lingură? Și totuși, dintre toți, el era cel mai senin și mai fericit. Fața lui strălucea. Cînd uneori ceilalți deținuți ședeau în jurul patului lui și se plîngeau de necazurile lor și de lipsa de perspective, el răspundea: „Dacă perspectivele sînt rele, încercați să priviți dincolo de ele. Sfîntul Ștefan, cînd era înconjurat de oameni care aruncau cu pietre în el, părăsit de ceilalți membri ai bisericii, care nu l-au însoțit în acel ceas al încercării, și-a ridicat privirea și l-a văzut pe Isus la dreapta Tatălui. Aceasta i-a mîngîiat inima și o va mîngîia și pe a voastră. Ridicați-vă privirea!“

Un credincios eliberat din închisoare a vorbit cu fiul său în vîrstă de opt ani, și i-a povestit istoria tatălui său. A adăugat: „Sper că și tu vei fi un om bun, ca și tatăl tău.“ El a răspuns: „Frate, mi-ar plăcea să sufăr pentru Hristos, așa cum și tatăl meu a suferit.“

Nici o lege nu-l obligă pe creștin să fie plicticos, căldicel sau șovăitor. Creștinismul poate fi eroic. Scrierea corectă a cuvîntului „dragoste“ este „s-a-c-r-i-f-i-c-i-u.“

MEDITAȚIA 64

„(Isus a spus:) acesta este trupul Meu, care se dă pentru voi.“

—Luca 22.13

La ce trup se referă pastorul cînd, la Cină, repetă cuvintele Domnului Isus, „Acesta este trupul meu?“

Isus are două firi în același timp, una divină și una umană. El are de asemenea două trupuri: trupul Său uman glorificat în care a fost înălțat la cer, și Biserica. Și ea este și ea trupul Lui. La cină noi comemorăm trupul Său care a suferit pe Golgota, dar ne aducem aminte și de trupul Său mistic, biserica universală care în fiecare secol a dat martiri al căror sînge s-a vărsat spre slava lui Dumnezeu.

Trupului slăvit al lui Hristos îi putem aduce adorația noastră. Adorăm inima lui străpunsă, care ea sîngerat pentru păcatele noastre. Putem face foarte mult și pentru trupul Său mistic, biserica universală. Putem purta crucea martirilor de astăzi și le putem alina durerile.

La fiecare Cină amintește-ți de ambele trupuri.

MEDITAȚIA 65

„Adevărat vă spun că toate păcatele și toate hulele pe care le vor rosti oamenii li se vor ierta.“ — Marcu 3:28

O dată, un călător ședea într-un vagon de tren, alături de un tînăr ce părea deprimat. În cele din urmă, acesta mărturisi că tocmai fusese eliberat din închisoare. Admise de asemenea că faptul de a fi închis adusese multă rușine familiei sale, care nici nu l-a vizitat, nici nu i-a scris prea mult. Încerca să se consoleze cu gîndul că aceasta s-a întîmplat deoarece ei erau prea săraci pentru a călători și prea lipsiți de educație pentru a-i scrie. În ciuda relelor sale, spera totuși că l-au iertat.

Ca să ușureze lucrurile pentru familia lui, le sugerase într-o scrisoare să-i comunice într-un anumit fel dacă îl mai doresc acasă sau nu. În cazul în care l-au iertat, să atîrne într-un măr de lîngă calea ferată o panglică albă; în caz contrar să nu pună nimic în pom, iar el va înțelege să rămînă în tren și să călătorească mai departe.

Cînd trenul se apropie de orașul său natal, emoția îi deveni atît de mare, încît nu mai suportă să privească afară pe fereastră. Călătorul mai în vîrstă de lîngă el îi luă locul la fereastra vagonului, urmînd să se uite el după mărul de lîngă calea ferată. După cîteva minute îl prinse pe tînăr de braț. „Iată-l“, șopti el nehotărît. „Tot pomul este alb de cearșafuri atîrnate în el.“

Evreii nu au un cuvînt la singular pentru mila lui Dumnezeu. Cuvîntul este *rahamim* — mile. Orice cuvînt evreiesc care se termină în „im“ este la plural. Orice ai fi făcut, în sîngele lui Isus este destulă iertare.

MEDITAȚIA 66

„Fiindcă se strânsese mult norod și nu avea ce mânca . . . Au mâncat și s-au săturat.“ — Marcu 8:1,8

Aproximativ cincizeci de milioane de oameni mor anual, dintre care mai mult de o treime din cauza foamei și a malnutriției.

În fiecare dimineață, când trezești, amintește-ți că te trezești într-o lume flămîndă. Este un păcat grav să folosești hrana fără măsură sau s-o risipești.

Situația hranei se va înrăutăți. În India multor copii li se dă numele *Dashkal*, ceea ce înseamnă foame. Este mai ușor să înmulțești oamenii decît mijloacele lor de existență. Marocul, Kenya, Iraqul și India, de exemplu, își vor dubla în douăzeci de ani populația. Această tendință garantează de fapt o îngrozitoare catastrofă.

Faptul că nu pot rezolva problema globală, nu mă absolvă de responsabilitatea de a face puținul pe care îl pot face pentru a ajuta cel puțin un copil flămînd să supraviețuiască.

Isus a fost sărac cînd a fost copil. Cînd a văzut mulțimile flămînde nu le-a spus să plece, nici nu le-a întors spatele, ci le-a dat pîine și pește. Fă și tu la fel. Împarte ce ai cu cei aflați în mai mare nevoie.

MEDITAȚIA 67

„Au întâlnit un om din Cirene numit Simon, și l-au silit să ducă crucea.“ — Matei 27:32

Poți pune peste Africa întreg teritoriul Statelor Unite, toată Europa, China, India și Japonia, și încă va mai rămîne spațiu neacoperit, atît de mare este acest continent. La fel trebuie să fie de mare preocuparea fiecărui creștin pentru Africa.

Pentru ca acest continent să-I aparțină lui Hristos, Sfînta Perpetua și soțul ei s-au lăsat de bună voie tăiați în bucăți, în anul 201 d. Cr., în ziua de 7 martie. Ei au refuzat să ardă tămîie înaintea statului lui Cezar. Pentru ca Africa să-i aparțină lui Hristos, marele misionar Livingstone a murit pe genunchi lîngă patul său, în Chitambo, pe teritoriul Tanzaniei de astăzi. Misionarul francez Francois a scris: „Acest cort bătrîn s-a uzat, dar inima mea este încă tînără. Ea aparține Africii. Mă așteaptă multă muncă și acolo va fi și mormîntul meu. Dorința mea este să nu trăiesc nici o zi mai mult decît pot lucra.“

Africa era un loc de iad cînd Robert Laws s-a dus acolo împreună cu alți cinci misionari. Indigenii se omorau unii pe alții, fără nici o deosebire, în nesfîrșite războaie tribale. Livingstone exclamase: „Sînge, sînge, sînge pretutindeni!“ Dr. Laws și însoțitorii lui au lucrat șase ani înainte de a-și vedea primul convertit, și numai după ce patru dintre misionari au murit de febră.

Dan Crawford, un scoțian, a fost primul misionar care s-a decis că „trebuie să gîndească și să vorbească ca un negru“ pentru a-i cîștiga pe negri. Astfel el s-a făcut unul dintre ei și ca atare a devenit supus al regelui Mushidi din Katanga. Acesta avea cinci sute de neveste, se îmbogățea și se îngrășa din comerțul cu sclavi și pietre prețioase, și în fiecare zi omora, după dorința lui, orice număr de victime umane.

Cele mai multe țări africane sînt și astăzi dictaturi. În ele predomină islamismul și păgînismul, cît și ateismul modern.

Isus, cînd ducea crucea, a fost ajutat de un african. Ajută și tu Africa prin rugăciuni să vină la Hristos.

MEDITAȚIA 68

„(David) a făcut pe nebunul înaintea lor.“ —1 Samuel 21:13

În vremea cînd era un simplu preot, cardinalul Trochta al Cehoslovaciei a fost luat prizonier de către naziști. În timpul unei execuții în masă, el a fost doar rănit. S-a prefăcut mort, a fost transportat împreună cu alte corpuri și în cele din urmă a reușit să scape. Astfel, Trochta i-a înșelat pe naziști. O moarte simulată nu este decît tot o minciună.

După unii moralști, el ar fi trebuit să fie supus autorităților care au hotărît să ucidă oameni nevinovați. Ar fi trebuit să strige, „Nu am murit încă. Încă un glonte, vă rog.“

Orice regulă dreaptă împinsă la extrem, devine ridicolă. Desigur, sîntem datori să spunem adevărul. Avem, de asemenea, datoria de a ne apăra de criminali; trebuie să ne apărăm familiile, biserica, națiunea.

Regula supremă în creștinism nu este nici dragostea, nici asprimea, nici adevărul, nici înțelepciunea, nici căutarea plăcerilor, nici ascetismul, nici generozitatea, nici economia, nici jertfirea de sine, nici auto-apărarea. Ea este, în cuvintele Sfintului Antonie cel Mare, „să păstrezi în toate lucrurile dreapta măsură.“

Conștiința noastră, iluminată de Duhul Sfînt, atunci cînd cercetăm Scriptura, ne va arăta în fiecare împrejurare care este calea cea dreaptă.

MEDITAȚIA 69

„Căci iată că de acum încolo, toate neamurile îmi vor zice fericită.“ — Luca 1:48

Renumitul romancier evreu Șalom Aș, care a devenit creștin, a scris: „Urmele pașilor tăi, Maria, îmi sînt dragi ca bătaia inimii mele, iar aerul pe care îl respir în prezența ta îmi curăță ființa căci tu ești sfîntă și dai din sfînțenia ta oricui se apropie de tine.“

Întotdeauna cînd ne uităm la imaginea lui Isus pe cruce, o vedem pe mama Lui privind trupul convulsionat de durere. Ea a îngrijit acest trup cînd El era copil, l-a îmbăiat și l-a hrănit. De cîte ori s-a bucurat sărutîndu-l! Acum ea privește la dungile roșii lăsate de bicele soldaților. Ea a auzit șuieratul curelelor care se izbesc de pielea Lui, pe care ea a mîngîiat-o odată cu atîta grijă.

Ce trebuie oare să admirăm mai mult la aceea care a fost atît de înălțată de Dumnezeu?

Eu voi preamări fecioria ei. Ea, fecioara care nu a cunoscut bărbat, a dat naștere celui mai slăvit bărbat — Dumnezeul-om.

MEDITAȚIA 70

„Ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri.“ — Matei 6:12

În timpul celui de-al doilea război mondial, Simon Wiesenthal, cel care a devenit mai târziu celebru pentru prinderea unor criminali de război nașiști, a fost internat într-un lagăr de muncă din Lvov (Ucraina).

El povestește că într-o zi a fost chemat să vorbească cu un ofițer nazist, aflat pe patul de moarte. Ofițerul i-a spus că mama lui, care era creștină, se supăraseră foarte mult când el a intrat în organizația tineretului hitlerist, și mai târziu în armata lui Hitler. A făcut parte dintr-o unitate care a ocupat orașul sovietic Dnepropetrovsk. El și tovarășii lui au închis într-o casă două sute de evrei, incluzând femei, copii și sugari, și apoi au aruncat înăuntru grenade. Casa a ars. Cîteva evrei, avînd copii în brațe, au încercat să scape sărind pe fereastră, dar el, Karl, ofițerul german, i-a împușcat. După cîteva zile, unitatea lui Karl a primit ordin de atac.

În luptă el a fost grav rănit și și-a pierdut vederea. Ultima imagine pe care și-o aducea aminte era cea a unui evreu în flăcări, cu un copil în brațe, venind către el. Acum îl aștepta moartea și era neîntrerupt chinuit de viziunea femeilor și copiilor evrei martirizați. Karl dorea să primească iertarea de la un evreu. Dar Wiesenthal nu a rostit mult doritul cuvînt de iertare.

Îl putem înțelege pe acest om, care și-a pierdut aproape întreaga familie din cauza cruzimii nașiștilor. Criminalii trebuie înfrinți și pedepsiți. Dar omul pe care Wiesenthal îl avea în față nu mai prezenta nici un pericol. El suferea acum chinurile morții și ar fi trebuit să audă un cuvînt de iertare. Dar nimeni nu poate da altuia iertarea, pînă ce nu și-a dat seama de propria sa stare de păcat, în lumina iertării pe care i-o dă Isus.

MEDITAȚIA 71

„Nu judecați.“ — Matei 7:1

Domnul Isus i-a spus lui Petru: „Îți voi da cheile Împărăției cerurilor“ (Matei 16:19). Orice copil al lui Dumnezeu poate deschide oricui Împărăția cerurilor, proclamându-i iertarea oferită de Hristos. Dar, același Isus a spus: „Eu . . . am cheile iadului“ (Apo. 1:18). Pe acelea El nu le-a dat nimănui, ci le-a ținut la El. Altfel, mulți dintre noi ne-am fi aruncat acolo prin nebunia noastră, sau am fi trimis acolo pe toți cei care cred altfel decât noi. O mamă dă copilului ei o jucărie, dar nu un cuțit cu care s-ar putea tăia. De aceea, Petru a primit cheile cerului, dar nu și ale iadului.

Luther a spus despre Erasm, adversarul lui în filozofie, „A murit fără lumină, fără cruce, fără Dumnezeu“, cu alte cuvinte l-a condamnat la iad. Și totuși, ultimele cuvinte ale lui Erasm au fost: „Dumnezeule iubit“.

Ți-a fost dată doar o singură cheie. Deschide și altora porțile cerului. Nu condamna pe nimeni și nu te condamna nici pe tine.

MEDITAȚIA 72

„Isus i-a zis, Eu sînt . . . viața.” —Ioan 14.6

De ce ne-a dat Dumnezeu Scriptura? De ce nu ne-a dat mai degrabă niște imagini? Atomul nu poate fi pictat, nici întreaga realitate, și cu atît mai puțin Dumnezeu. O sumă de senzații și percepții nu ne-ar fi putut da învățătura asemenea Cuvîntului lui Dumnezeu.

Dar este oare cuvîntul un mijloc perfect de comunicare? Unele cuvinte au mai multe semnificații. În evreiește, *barach* înseamnă atît „binecuvîntare”, cît și „blestem”; *kedeshah*, „prostituată” și „sfîntă”; *hesed*, „har” și „urîciune”. În grecește, *afes* înseamnă „a ierta”, dar și „a lăsa”. Versetele biblice pot fi interpretate în diferite feluri. Avem nevoie de ceva sigur. Viața noastră veșnică depinde de cunoașterea clară a voinței lui Dumnezeu.

Un pastor a spus unui băiețel evreu în vîrstă de doisprezece ani: „Dacă Isus este într-adevăr Mesia cel trimis de Dumnezeu, și tu nu crezi în El, vei fi pierdut pentru veșnicie.” Băiatul i-a răspuns: „Dacă Isus este într-adevăr un hulitor, așa cum L-a declarat tribunalul nostru, atunci vă veți petrece veșnicia în iad.” Dacă Hristos nu a înviat din morți și totuși noi renunțăm la plăcerile lumii în speranța unei vieți viitoare, atunci sîntem „cei mai nenorociți dintre oameni” (1 Cor. 15:19). Dacă există o viață viitoare și noi ne petrecem această viață în plăceri deșarte, sîntem niște nebuni.

Nu te mărgini la cuvintele Bibliei, ci acceptă întreaga revelație a lui Dumnezeu. El se descoperă pe Sine prin toate acțiunile Lui. Evreii, prin care ne-a fost dat Cuvîntul lui Dumnezeu, nu au un cuvînt pentru „cuvînt”. În loc, ei folosesc expresia *davar*, care înseamnă „lucru, ceva real”. Întreaga realitate, cea interioară și cea exterioară, sînt revelații ale lui Dumnezeu, întreaga întîmplare de pe Golgota, întreaga ta viață cu păcatele și pocăințele ei, cu căderile ei și ridicările ei, cu necazurile și bucuriile ei. Crede în viață, în viața Lui. Acceptă-L pe El în viața ta. Atunci vei avea siguranța vieții veșnice.

MEDITAȚIA 73

„Scriptura nu poate fi desființată.“ — Ioan 10:25

Un sionist, numit Șifrin, a fost închis. În timp ce se afla în închisoare, s-a întâlnit cu un baptist în vîrstă de șaptezeci și doi de ani. „Bunătatea și curăția acestui om a făcut o puternică impresie. Chiar și soldații care ne păzeau deveneau mai buni cînd era el acolo.“ Era aproape orb, iar ochelarii îi fuseseră spărți de un ofițer care-l interogase. „Își împărțea în felul următor venitul cîștigat în munca de rob: jumătate pentru fiica lui bolnavă și 25% pentru biserica lui. Din rest își cumpăra pentru el puțin zahăr și pîine; restul îl dădea deținuților bolnavi din lagăr.“

Șifrin i-a spus că are o Biblie și că este gata să-i citească din ea. Într-o seară baptistul a venit la el. Își schimbase cămașa și se pieptănase cu mare grijă. „Citirea din Cuvîntul lui Dumnezeu este o sărbătoare.“ Evreul i-a citit creștinului din Isaia. La un anumit moment, acesta l-a întrerupt: „Ai făcut o greșeală în citire.“

Era adevărat. „Cunoști textul pe de rost?“

„Desigur.“

„Atunci de ce să ți-l mai citesc?“

„Pentru că citirea Scripturii este o bucurie și îmi dă gînduri noi.“

Recunoaștem valoarea unui lucru doar atunci cînd nu îl avem. Să învățăm valoarea reală a Scripturii de la aceia cărora le lipsește, și să o cercetăm cu grijă.

MEDITAȚIA 74

„ . . . felul deșert de viețuire pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri. ” — 1 Petru 1:18

Noi nu aparținem unei biserici datorită învățăturilor ei fundamentale. Le credem fiindcă am fost crescut în ele. Majoritatea oamenilor aderă la religia părinților lor. Dacă un bărbat ortodox se căsătorește cu o fată ortodoxă, copilul care se va naște din căsătoria lor va auzi de la început învățături care îl vor înclina spre ortodoxie. Ca adult, el îi va accepta toate argumentele, după cum unul născut din părinți baptiști sau evrei va accepta toate argumentele credinței respective.

Lucrurile nu stau altfel nici în cazul unei convertiri. Când un individ trece printr-o criză, sau când vechea sa religie este spulberată, un credincios al unei alte religii îi arată ceea ce el crede că este calea spre Dumnezeu. Acceptînd mîngîierea oferită și noul sens al vieții de care el are atîta nevoie în acel moment, convertitul găsește ușor să accepte în mod necritic o mulțime de alte dogme, afirmații și ritualuri susținute de persoana care l-a adus la credință.

Adevărul este greu de găsit. Religia adevărată începe atunci cînd ești gata să recunoști că toate credințele tale, chiar și cele mai dragi, pot fi greșite, că religia ta poate fi nimic altceva decît o sumă de prejudecăți, așa cum tu crezi despre alte religii. Doar cele mai superioare spirite se ridică deasupra gândirii confuze a grupului.

Treci cu o mătură prin inima ta, alungînd tot ce nu vine dintr-o experiență personală cu Dumnezeu. Dumnezeu, izvorul oricărei religii, poate să strălucească numai într-o inimă golită, a unui om care leapădă nu numai credința sa, ci și propria-i persoană.

Recunoaște că ai dobîndit prejudecăți atît prin originea ta, cît și prin educație. Apoi „cercetează toate lucrurile” prin Cuvîntul lui Dumnezeu și „păstrează ce este bun” (1 Tes. 5:21).

MEDITAȚIA 75

„Dumnezeu i-a zis: Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac. Du-te în țara Moria și adu-l ca ardere de tot acolo, pe un munte pe care ți-l voi spune.“ —Geneza 22:2

O fată, numită Maria, povestește istoria unui proces din Germania nazistă, în urma căruia mama ei și-a pierdut dreptul de părinte. Ei au strigat la ea: „Ești mamă! Leapădate de Dumnezeu! Ce ți-a dat El? Pe cine iubești mai mult, pe copil sau pe idolul tău? Cum poți face așa ceva?“ Când copiii, inclusiv Maria, au început să plîngă și să o roage, „Mamă, nu ne părăsi“, ea nici măcar nu s-a întors către ei.

Este o scenă identică cu acelea pe care le-am întâlnit în cărțile despre martirii care pășeau în arenă spre a fi sfișiți de fiare. Au refuzat să asculte rugămintele celor care-i iubeau, atunci când li s-a cerut să se lepede spre a-și salva viețile de dragul copiilor lor.

Este o taină cum Dumnezeu a preferat moartea Fiului Său, în loc să permită moartea veșnică a păcătoșilor. Este o taină cum sfinții au preferat să-și piardă copiii decît să se lepede de Dumnezeu. Cum este Dumnezeuul nostru, așa sîntem și noi. Nu putem decît să-I cîntăm Lui slavă, indiferent de consecințe.

Dacă ai de făcut o alegere, nu ezita. Sacrifică chiar și pe cei mai dragi ai tăi pentru Domnul. El a jertfit totul pentru tine.

MEDITAȚIA 76

„Adevărat vă spun că, dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice muntelui acestuia, Mută-te de aici acolo, și s-ar muta.“ — Matei 17:20

Am încercat să mut munții, dar nu am reușit. Și nu cunosc nici un copil al lui Dumnezeu care să fi reușit aceasta.

L-am întrebat pe Domnul cum se face că realitatea nu se potrivește cu Cuvîntul Său. Un ucenic al lui Hristos nu trebuie să țină monolog în rugăciune, ci trebuie să aștepte un răspuns la întrebările lui. Am primit și eu un răspuns la întrebarea de mai sus:

„Tu, dragul meu, nu poți muta munții deoarece credința ta nu are dimensiunea unui grăunte de muștar. Tu ai magazii pline de credințe. Nimeni nu folosește un ciocan de o mie de tone, ca cele folosite în industria grea, pentru a sparge nuci. Un astfel de ciocan poate face doar lucrări mari. Tu ești chemat să faci lucruri mai mari decît acela de a te amuza mutînd munții. Tu îl poți micșca pe Dumnezeu. Îți aduci aminte cum, după ce evreii s-au închinat unui vițel de aur, Dumnezeu s-a decis să-i distrugă, dar Moise, prin rugăciunea lui, L-a făcut să-și schimbe hotărîrea. A produce schimbări în decretul divin este mult mai important decît a muta munții.“

De atunci nu am mai încercat să mut munții. Noi ședem cu Hristos în locurile cerești și luăm parte la lucrurile care se petrec acolo. Și cînd în viața noastră pămîntească întîlnim munți care ne sînt piedici, nu trebuie să le poruncim să se mute. Putem, în schimb, urma exemplul lui Hristos, despre care mireasa Lui spune, „Iubitul meu vine, sărind peste munți, săltînd peste dealuri“ (Cîntarea Cîntărilor 2:8).

Nu încerca să îndepartezi munții dificultăților din viața ta. Saltă peste ei. Fă-ți datoria de creștin, în ciuda lor.

MEDITAȚIA 77

„Faceți bine celor ce vă urăsc.“ — Matei 5:44

Următorul episod a avut loc într-o celulă de închisoare nazistă. Într-o zi gardianul a împins un nou deținut în celula în care erau ținuți creștinii. Era tuns, murdar și slab. La început nu l-a recunoscut nimeni, dar, după câteva minute, cineva a exclamat, „Acesta este căpitanul X“. El fusese unul dintre cei mai cruzi chinători ai creștinilor. Arestase și bătuse pe mulți dintre cei cu care acum împărțea celula închisorii. Ei s-au adunat în jurul lui și l-au întrebat cum a ajuns să fie închis. Cu lacrimi pe obraji, el le-a povestit istoria lui.

Cu câteva luni în urmă, în timp ce ședea în biroul său, un băiat de doisprezece ani a intrat, ținând în mână un buchet pentru soția căpitanului. Băiatul i-a spus, „Domnule căpitan, dumneavoastră sînteți cel care a trimis pe tata și pe mama la închisoare. Astăzi este ziua de naștere a mamei. De fiecare dată, în această zi, i-am adus un buchet. Din cauza dumneavoastră, nu o am astăzi pe mama cu mine ca să-i fac această bucurie, dar ea este creștină și m-a învățat să-mi iubesc dușmanii și să răsplătesc răul cu bine. De aceea, m-am gîndit să aduc o floare pentru mama copiilor dumneavoastră. Vă rog să i-o duceți și să-i spuneți despre dragostea mea și dragostea Domnului Isus.“

A fost prea mult pentru acest ofițer. Și el era o creatură a lui Dumnezeu, luminat de lumina „care luminează pe orice om, venind în lume“ (Ioan 1:9). A îmbrățișat pe copil. De atunci nu a mai putut tortura, nici nu și-a mai putut menține poziția. Acum, el considera ca un privilegiu să fie închis cu aceia pe care el i-a închis.

Dragostea care iartă este cheia unei vieți creștine victorioase.

MEDITAȚIA 78

„Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii.“ — 1 Corinteni
1:27

Nelson a câștigat toate marile lui biruințe învingând grele handicapuri. Slab și bolnăvicios, el a fost victimă a frigurilor galbene în India. În Indiile de Vest, el a contractat o altă boală, neidentificată de medici. Și-a pierdut un ochi în Corsica. Mai târziu, mâna dreaptă i-a fost amputată. Într-o altă luptă a fost grav rănit în piept.

Dar Nelson a învățat să biruiască durerea. El a fost cel care a învins forțele navale ale Franței și Spaniei la Trafalgar.

Eroul Nelson a avut și un punct slab. El a devenit subiectul unui mare scandal la Londra și Neapole, din cauza relațiilor sale cu Lady Hamilton, care era căsătorită cu alt bărbat. Nu handicapurile pot distruge viața unui om, ci slăbiciunile lui de caracter. „Cine este stăpîn pe sine prețuiește mai mult decît cine cucerește o cetate“ (Prov. 6:32).

Ca ființă umană, Isus a intrat în viață cu multe handicapuri. Au fost zvonuri că ceva nu a fost în regulă cu nașterea lui. Aparținea unei familii sărace, într-o națiune oprimată. Nu a primit niciodată o educație rabinică. Dar El a arătat că, prin credință, un om poate birui handicapurile. Isus este Fiul lui Dumnezeu. Cei care cred în El sînt copii ai lui Dumnezeu. El a spus, „Totul este cu puțință celui ce crede.“

Nu te îngrijora din cauza handicapurilor tale fizice sau de altă natură. Ele pot fi stimulente pentru mari realizări.

Descoperă-ți slăbiciunile și, prin Hristos, întărește acel zid al fortăreței care este cel mai expus atacurilor inamicului.

MEDITAȚIA 79

„I-ai dat putere peste orice făptură, ca să dea viață veșnică.“

—Ioan 17:2

Giacomo Puccini a fost un om de succes. Operele lui, *Manon Lescaut* și *Madame Butterfly* l-au făcut celebru în întreaga lume. Avea bani și faimă, iar femeile umblau după el. Se părea că avea tot ceea ce l-ar fi putut face fericit. Cu toate acestea, el a fost un om nefericit.

În culmea gloriei, el a scris: „Succesul? Care este valoarea lui, când, oricum, pînă la urmă vine bătrînețea și moartea? Mi-ar place să creez noi opere, să scriu mai multe piese muzicale, dar vai, nu mai ma putere.“

La vîrsta de optzeci și doi de ani, Mao-Tse-Dun l-a primit pe președintele Germaniei și i-a vorbit despre planurile lui grandioase cu privire la China. Președintele i-a răspuns că prin perseverență toate acestea pot fi realizate, și a citat proverbul: „Picătură cu picătură sfărîmă stînca“. „Da, i-a răspuns Mao, dar eu nu mai am suficientă apă.“

Kirov, unul dintre conducătorii comuniști din Rusia, a fost omorît de un terorist. Ultimele lui cuvinte au fost: „Aș dori să trăiesc, să trăiesc, să trăiesc.“

Dacă totul se sfîrșește la moarte, atunci chiar și cea mai frumoasă viață se aseamănă cu un banchet dat în cinstea unuia care este condamnat la moarte. Te bucuri de cele servite la masă, iar la sfîrșit ești spînzurat.

Dorești realizări durabile și o energie inepuizabilă ca să creezi lucruri de valoare? Atunci prioritatea ta să fie aceea de a te asigura de viața veșnică. Isus a spus: „Oricine trăiește, și crede în Mine, nu va muri niciodată“ (Ioan 11:26).

MEDITAȚIA 80

„Se pierd singuri în ceea ce știu din fire, ca dobitoacele fără minte.“ — Iuda 10

Este un lucru sigur că oamenii nu au evoluat din maimuțe. La maimuțe masculii sînt credincioși nevestelor lor; maimuțele nu practică avortul; nu au bombe cu care să-și extermine propria specie. Crima, alcoolismul, drogurile, prostituția le sînt necunoscute. Nu creează și nu vizionează filme imorale.

Maimuțele, creaturi ale lui Dumnezeu care au rămas aceleași de cînd au fost create, nu pretind că oamenii le sînt urmași. Teoria darwinistă este o insultă pentru ele. Nici o maimuță nu a scris vreodată o carte atît de nefondată ca *Originea speciilor*.

Omul are o origine mult mai înaltă. El a fost creat de Dumnezeu după chipul și asemănarea Sa. Dar, cu cît i-a fost mai înaltă inițial poziția, cu atît i-a fost mai mare căderea. Prin inteligența sa, omul amintește de starea sa dinții, dar, prea adesea se aseamănă cu un lup, o vulpe, un șarpe sau cu un porc. Cînd omul devine animal, el este cel mai animalic animal.

Căderea lui se datorează păcatului primei perechi, perpetuat și agravat de urmași.

Este adevărat că „boul își cunoaște stăpînul, și măgarul cunoaște ieslea stăpînului său: dar Israel nu Mă cunoaște“ (Isaia 1:3). Omul nu are nevoie să i se spună că se înrudește cu animalele. Regnul animal este separat, distinct de om. Și el a suferit degradare din cauza căderii, dar este mai apropiat de starea lui dinainte decît omenirea. Nevoia urgentă a omului este să se întoarcă la starea lui privilegiată, să-și recîștige nevinovăția pierdută de Adam.

Prin sîngele lui vărsat pe cruce, Isus ne curățește în această lume de toate păcatele, iar în lumea care va veni ne va reda starea pierdută. Atunci, „trupul acesta, supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire“ (1 Cor. 15:24).

MEDITAȚIA 81

„Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu.“ — Romani 8:28

Se spune că singurul supraviețuitor al unui naufragiu a fost aruncat de furtună pe o insulă nelocuită. După o vreme a reușit să-și construiască o colibă, în care și-a pus tot ce a reușit să salveze de pe vasul scufundat. Se ruga lui Dumnezeu să-l scape, și privea zilnic orizontul, în așteptarea unui vas care ar fi putut trece prin apropiere.

Într-o zi, întorcându-se de la vânătoare, și-a văzut îngrozit coliba în flăcări! Tot ceea ce salvase pînă atunci se transforma în scrum. Se părea că i se întîmplase cel mai mare rău posibil. Dar, ceea ce în ochii unui om cu o vedere limitată a părut, la început, a fi o tragedie, a fost de fapt spre binele lui.

În infinita înțelepciune a lui Dumnezeu, pierderea a fost de fapt răspunsul la rugăciunile lui fierbinți. În aceeași zi a apărut o navă. „Am văzut semnalul focului“, a spus căpitanul.

Putem oare vedea în aparentele nenorociri din viața noastră voia perfectă a lui Dumnezeu, pentru binele nostru?

Chiar și tragedia morții a lucrat spre slava lui Dumnezeu, în cazul lui Lazăr. Iar preaiubitului Ioan i s-a dat marea viziune a viitorului cerului și pămîntului, în timp ce era în exil pe insula Patmos.

MEDITAȚIA 82

„David, cînd a fost în nevoie, și cînd a flămînzit el și cei ce erau împreună cu el . . . a intrat în casa lui Dumnezeu . . . și a mîncat pîinile . . . pe care nu este îngăduit să le mănînce decît preoții.“ — Marcu 2:25,26

Nevoi puternice și urgente pun uneori o ființă umană în situația de a călca legile normale date de Dumnezeu. Caută să ții seama atît de legi, dar și de complexele psihologice, care sînt la fel de reale ca un obiect pe care îl poți pipăi. Să-ți pară rău de starea omului decăzut, care uneori nu-și poate satisface nici măcar nevoia legitimă de hrană fără a călca o lege. Spune și tu ca apostolul, „Nu sînt eu cel care face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine“ (Rom. 7:17). Separă-ți clar *eu*-ul tău de pîinea interzisă, pe care foamea te obligă să o mănînci.

Un preot catolic mult persecutat de naziști ne vorbește despre o fată care a venit la el ca să se mărturisească. „Eu cred“, a spus fata, „dar ei mă obligă să port insigna cu svastika. Ea este simbolul organizației atee a copiilor hitleriști. Nu am nici o putere.“ Dacă ar fi refuzat, ar fi fost poate dată afară din școală, iar părinții ar fi avut de suferit. În cele din urmă, ea și-a stropit insigna cu apă sfințită, peste, care preotul ortodox își rostește rugăciunile, și o folosește în cursul ritualului din biserică. „Mi-am pus cravata“, a mărturisit ea“, numai după ce am stropit-o cu apă sfințită.“

Și în lumea noastră oamenii sînt uneori siliți să facă lucruri pe care în mod normal nu ar trebui să le facă. În asemenea situații acceptă faptele așa cum sînt ele; nu încerca să găsești justificări, ci fă ceea ce faci în numele lui Hristos. Ești doar o ființă umană. Toate lucrurile sînt sfințite prin rugăciune (1 Tim. 4:5). „Ferice de cine nu se osîndește singur în ce găsește bine“ (Rom. 14:22).

MEDITAȚIA 83

„Casa Mea va fi o casă de rugăciune. Dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari.” —Luca 19:46

Mulți creștini sînt astăzi dezamăgiți de bisericile lor. Nu este de mirat, dacă ne gîndim la opera de automodelare pe care au făcut-o în biserică episcopi sau pastori necredincioși. Ar numi oare Isus bisericile de astăzi peșteri de tâlhari? Afirmația lui privitoare la templu era de fapt o foarte largă generalizare.

Cîți tâlhari erau în casa de rugăciune? Unii dintre cei mai de seamă conducători ai templului erau necinstiți, de aceea templul căpătase o reputație proastă. Dar preoții și închinătorii de rînd puteau fi foarte credincioși. Zaharia, preotul, și soția sa Elisabeta, părinții lui Ioan Botezătorul, „erau neprihăniți înaintea lui Dumnezeu” (Luca 1:5,6). Ei erau neprihăniți în mijlocul unei peșteri de tâlhari. „(Simeon) a venit în templu, mînat de Duhul” (într-o peșteră de tâlhari). „Omul acesta ducea o viață sfîntă . . . și Duhul Sfînt era peste el” (Luca 2:27,25). Deci Duhul Sfînt lucrează în temple, chiar și atunci cînd acestea ajung peșteri de tâlhari.

Un vameș a stat în templu, în peștera de tâlhari, dar nu a fost încurajat să-și continue viața păcătoasă. Dimpotrivă, „se bătea în piept și zicea, Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul! . . . Omul acesta s-a pogorît acasă socotit neprihănit” (Luca 18:13,14). Deci un om poate găsi mîntuirea chiar și într-un templu care a decăzut pînă acolo încît a devenit o peșteră de tâlhari.

Templul evreiesc nu era o biserică moartă sau apostată. Era o peșteră de tâlhari, pe care însă Mesia nu a părăsit-o, în care s-a închinat, în care ritualurile poruncite de Dumnezeu erau împlinite, în care legea era citită, în care se aflau mulți sfinți.

Caută-i pe sfinți și în biserica ta. Nu părăsi în mod ușuratic o biserică. *Fii* mai degrabă un sfînt.

MEDITAȚIA 84

„Împăratul va zice celor de la dreapta Lui, Veniți . . . Apoi va zice celor de la stînga Lui, Duceți-vă . . .” — Matei 25:34,41

Existența reală, obiectivă a celor două părți, stînga și dreapta, a fost pusă la îndoială. Faptul că cei sortiți vieții veșnice vor fi în prtea dreaptă, iar cei sortiți chinului veșnic vor fi în partea stîngă, era considerat o figură de vorbire. Dar lucrurile nu stau așa. Existența obiectivă a celor două, stînga și dreapta, este un fapt.

Anumite molecule există în două forme, una fiind imaginea în oglindă a celeilalte, ceea ce înseamnă că între ele există aceeași relație ca cea dintre mîna dreaptă și mîna stîngă. Dacă țin mîna stîngă în fața unei oglinzi, ceea ce văd în oglindă este mîna dreaptă.

Proteinele sînt compuse exclusiv din S-(stînga) aminoacizi. Acest fapt este privit ca o caracteristică unică a vieții, așa cum o cunoaștem noi, ca o creație căzută. Întregul scop al vieții este trecerea din partea stîngă, din partea păcătoasă căreia îi aparținem prin natură, în partea dreaptă, locul harului. D-(dreapta) aminoacizii nu se găsesc în proteine, ci doar în antibiotice, care sînt folosite ca să salveze viața aflată în pericol.

Dar stînga și dreapta există nu numai în materia vie. În 1957, fizicienii care se ocupau de particolele elementare au descoperit o asimetrie fundamentală în materia din care este compusă partea noastră de univers. Electronii care sînt emiși în timpul emisiei beta a nucleilor radioactivi cum ar fi cei de cobalt 60, sînt în mod predominant de dreapta. Spinul (momentul cinetic) al acestei particule este cuplat cu momentul ei de inerție ca un șurub stînga, iar la pozitron ca un șurub dreapta.

Natura face o deosebire absolută între stînga și dreapta, așa cum există o deosebire absolută între fiii luminii și cei ai întunericului. Prin pocăință fiii întunericului pot deveni fii ai luminii, în timpul scurtei lor vieți pe pămînt. Cei care rămîn la stînga vor merge în iazul de foc. Timpul trece repede. Grăbește-te!

MEDITAȚIA 85

„La ușa lui, stătea un om sărac, numit Lazăr, plin de bube.“

—Luca 16:20

Lzăr a cerșit dar n-a protestat împotriva nedreptății sociale. Astăzi lucrurile nu mai stau așa. Săracii au căpătat voce. Predici care i-ar îndemna să stea la locul lor nu ar mai avea efect. În marea ei rugăciune „Magnificat“ (Luca 2:46-55), fecioara Maria a prezis o vreme când cei flămânzi vor fi săturați de bunătați, iar cei bogați vor fi scoși afară cu mâinile goale (Luca 1:53). Trăim în vremea revoluției mondiale.

Marie Antoinette, auzind că masele pariziene se revoltă pentru că nu au piine, le-a propus „să mănânce cozonac“. Monarhia franceză, complet ruptă de mase, a fost astfel sortită pieririi.

Miliardul de oameni cei mai bogați de pe pământ au un venit anual de 3200 dolari. Miliardul de oameni cei mai săraci au un venit anual de 120 dolari. Mulți flămînzesc în suburbiile sărăcicioase ale orașelor. Viețile lor sînt trăite în sărăcie și analfabetism. Șaizeci de procente din oameni nu pot să citească.

Și totuși, în ochii lui Dumnezeu oamenii au o valoare neprețuită. Domnul ne-a spus, „Vindeți ce aveți și dați milostenie“ (Luca 12:33). Nu da doar lucruri care pentru tine nu au valoare, ci dă ceea ce lipsește altora. Oamenii săraci sînt mai de preț decît case, automobile, ciocolăți sau spectacole.

În treizeci de ani populația pământului se va dubla, împreună cu toate nevoile și speranțele oamenilor. Fii înțeleghător și generos, anticipînd nevoile lor materiale și spirituale. Altfel te vei putea trezi printre bogații scoși afară cu mâinile goale.

MEDITAȚIA 86

„(Fariseii au zis despre Isus) Omul acesta este un păcătos.“

—Ioan 9:24

Acești farisei nu l-au întâlnit niciodată pe Isus personal. Ei au tras concluzii grăbite despre El din ceea ce alții au relatat cu privire la o întâmplare izolată. Isus ne-a avertizat să nu tragem concluzii grăbite. „. . . Aceia care, când aud Cuvîntul, îl primesc îndată cu bucurie, dar n-au rădăcină în ei, ci țin pînă la o vreme“ (Marcu 4:15,17). Nu te grăbi să-l primești pe Isus sub impulsul unui apel evanghelistic, dar nici nu te grăbi să-l respingi fără să ascuți cu atenție argumentele în favoarea Sa.

O privire grăbită la un om sau la un eveniment nu-ți poate garanta adevărul. Maria a șezut o seară întreagă la picioarele lui Isus, I-a ascultat cu atenție cuvintele și i le-a cîntărit. Astfel ea a devenit o ucenică credincioasă. Toma a cerut dovezi ale învierii lui Isus, le-a primit, și mai tîrziu a ajuns un bun misionar pentru India.

Dacă nu ai suficientă motivare, nu-ți cer să fii imediat la Isus. Isus a spus că tu va trebui să „cercetezi Scripturile“ (Ioan 5:39), operație care cere ceva timp. Dar nu-L respinge pe Isus fără să-i cercetezi cu atenție afirmațiile. Doar întrebările serioase și deciziile luate cu grijă au produs buni creștini.

MEDITAȚIA 87

„Fiul omului a venit . . . să-Și dea viața ca răscumpărare.“

—Matei 20:28

Să ne rugăm pentru China. Fiecare al patrulea om în lumea de astăzi este un chinez. Duhul lui Dumnezeu are căi ciudate de a pătrunde în locuri întunecoase.

Într-o căsuță dintr-un sat, familia era strânsă în jurul bunicului care spunea povești din bogatul folclor chinez. De data aceasta el le istorisea povestea lui Tso-Po-Tao, omul care a devenit un simbol al bunătății. El călătorea odată cu prietenul lui Yang-Chiao-Ai. Trebuiau să ajungă la Tsu Yuan Wang, dar după câteva zile de drum și-au dat seama că zăpada era prea adâncă, iar îmbrăcămintea și hrana le erau insuficiente ca să poată ajunge la destinație. Nu ar fi putut supraviețui amîndoi. Tso-Po-Tao a luat atunci o hotărîre. „Eu sînt un slujitor“, a spus el. „Ia hainele și hrana mea și caută să ajungi tu la capătul drumului. De ce să murim amîndoi?“ Yang nu a vrut la început să accepte hotărîrea lui, dar Tso se dezbrăcase deja și stătea în zăpadă cu mîinile desfăcute, vrînd parcă să îmbrățișeze toată omenirea cu dragostea sa. În câteva minute a înghețat și a murit. Atunci Yang s-a îmbrăcat cu hainele lui și hrana i-a fost suficientă ca să ajungă la destinație. De atunci, și-a adus întotdeauna aminte cu recunoștință de ceea ce Tso a făcut pentru el.

„Este aceasta o poveste adevărată, sau o poveste-poveste?“ a întreat un copil. „Există oameni atît de buni ca Tso? Nu am întîlnit niciodată un astfel de om. Cei mai mulți oameni din jurul nostru sînt răi și brutali.“

Bunicul i-a răspuns, „Cred că nu vei întîlni mulți Tso. Am auzit odată pe un om alb spunînd că așa ceva s-a întîmplat cu mult timp în urmă, într-o țară îndepărtată. Un om blînd ca un miel și-a dat viața ca să salveze pe mulți alții. Noi am fost mîntuiți de această ființă bună, dar eu sînt analfabet, și nu înțeleg mult din ceea ce a spus El. În orice caz, copile, ai face bine să-l iei pe Tso ca un exemplu în viață.“

„Dumnezeu . . . a vorbit în vechime părinților noștri . . . în multe rînduri și în multe chipuri“ (Evrei 1:1).

MEDITAȚIA 88

„Fii credincio pînă la moartea și-ți voi da cununa vieții.“

— Apocalipsa 2:10

C T. Studd a văzut odată în Liverpool, în 1908, un afiș ciudat. Simțul umorului și atenția lui au fost stimulate de următoarele cuvinte: „Canibali caută misionari“. A intrat în sala la intrarea căreia era pus afișul. Înăuntrul, în cadrul unei întâlniri, Karl Krumm vorbea despre călătoriile sale în Africa și despre triburile care nu au auzit niciodată Evanghelia lui Isus Hristos. Exploratorii vizitaseră aceste regiuni, cu toate că se știa că erau locuite de canibali. Vînători vestiți, misionari musulmani, comercianți de arme și alcool, oficiali europeni și oameni de știință și-au riscat viața, dar nici un creștin nu se dusesese acolo ca să mărturisească despre Isus Hristos.

Studd s-a întrebat de ce nu merg și creștinii acolo. Dumnezeu i-a răspuns, „De ce nu mergi tu?“ Studd avea deja în urma lui mulți ani petrecuți ca misionar în China și India. Dar, cu toate că era bolnav, a plecat și a cîștigat canibali pentru Hristos.

Există încă persoane, triburi sau țări care se bucură să omoare sau să tortureze creștini. Și în zilele noastre poți să-ți dai viața pentru triburile care se află în epoca de piatră în America Latină, în Filipine sau în Guinea-Papua. Fanaticii musulmani sînt întotdeauna gata să omoare creștini. Ei au omorît deja un mare număr de creștini, în secolul nostru, în Turcia și în Liban. Există în Africa triburi înapoiate, la care Evanghelia nu a ajuns încă. Du-te acolo, chiar dacă ești bătrîn sau bolnav. Dacă nu te poți duce, ajută-i pe cei care se duc, prin rugăciunile tale, prin activitatea ta de acasă.

Să ne rugăm pentru creștinii care fac o lucrare misionară în locuri foarte periculoase, cu riscul vieții.

MEDITAȚIA 89

„Au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu fierăstrăul.“ — Evrei 11:37

S-a întâmplat în 1964. Kingese, stăpînitorul nebun din Stanleyville, și alți lideri ai mișcării Sambi au jurat să termine cu orice educație religioasă în țara lor și să șteargă numele lui Dumnezeu din Congo.

Într-un sat, fiecare bărbat care purta pantaloni, în locul îmbrăcăminții tradiționale a localnicilor, a fost omorât. În Kindu, rebelii au ars atît de multe trupuri înaintea monumentului lui Lumumba, încît troturarul s-a crăpat din cauza căldurii. La Paulis, observatorii au apreciat numărul morților la patru mii. Unii au murit după ce li s-au tăiat membrele, alții au fost siliți să bea benzină și apoi li s-a dat foc.

Douăzeci de membri ai unei misiuni creștine au murit ca martiri. Din miciunea catolică, șaptezeci și-au pierdut viața. Ei au murit cu toții pentru Hristos.

Misionarii au fost consolăți de faptul că, în ciuda terorii, mulți congolezi au rămas fermi în credința lor în Isus Hristos.

Boabele de grâu au căzut pe pămînt și au murit. Exemplul lor a adus o recoltă de noi suflete pentru Hristos. Nu fiecare din noi este chemat să fie un martir, dar fiecare este chemat să fie un co-martir. Trebuie să-L iubim pe Hristos din toată inima, cum L-au iubit și ei, și să participăm prin rugăciune la durerile, încercările și biruințele lor. Să mijlocim neîncetat pentru Africa.

MEDITAȚIA 90

„Propovăduiți Evanghelia la orice făptură.” — Marcu 16:15

Nane Saint, unul dintre cei cinci misionari martirizați în junglele Ecuadorului în 1956, a ținut înainte de a pleca din Quito o predică despre necesitatea risipei de mijloace în lucrare. El a spus: „În timpul ultimului război am învățat că, pentru a ne atinge obiectivul, trebuie să facem risipă de mijloace, și s-a plătit cu multe vieți prețul răspumpărării noastre din lanțurile sclaviei politice . . . Atunci când patria ne cheamă să aducem partea noastră la prețul plătit pentru libertate, nu ezităm, și știm ce avem de făcut. Și totuși când Domnul Isus ne cheamă să plătim prețul pentru evanghelizarea lumii, nu avem nimic de spus. Nu putem merge. Spunem că ne-ar costa prea mult . . . Dar misionarii trebuie să facă risipă cu ei înșiși.”

Apoi, Nate Saint a fost trimis ca misionar la indienii Auca. Misionarii știau că aceștia sînt sălbatici, de aceea au folosit „tactica lui Iacov”. Ei au aruncat indienilor daruri, atunci când zburau deasupra teritoriului lor și au primit la rîndul lor daruri. În timpul ultimului zbor, indienii au pus un frumos papagal în sacul coborît de misionari din avion.

Apoi cei cinci misionari au coborît printre indieni. Saint era unul dintre ei. La început întîlnirea a fost prietenească. În ziua următoare au fost omorîți. În aceeași seară, Betty Elliot, văduva unuia dintre martiri a scris: „Nimic nu a ars mai puternic în inima lui Jim decît ca numele lui Hristos să fie chemat printre indienii Auca.”

Alege o națiune, un trib, o categorie socială pentru slujirea căreia, pentru Hristos, să-ți dai întreaga inimă. Poate nu vei fi chemat să mergi ca misionar printre ei, dar poți fi un co-misionar prin rugăciunile tale.

MEDITAȚIA 91

„Nu și-au iubit viața chiar pînă la moarte.” —Apocalipsa
12:11

Te-ai gîndit vreodată la sufletele nemuritoare din Somalia, în partea de nordvest a Africii? În nisipurile Somaliei se află un mormînt simplu cu inscripția „Merlin R. Grove, Feb. 9, 1929—Iulie 16, 1962.” Isus a spus, „Nimeni nu vine la Tatăl decît prin Mine” (Ioan 14:6).

Grove a fost un misionar menonit. Un preot musulman, plin de mînie împotriva lui, l-a lovit cu cuțitul de douăsprezece ori. Soția lui Grove, Dorothy, a auzit că se întîmplă ceva, dar cînd a ieșit afară soțul îi era deja pe moarte. Ucigașul s-a întors către ea și a lovit-o în abdomen.

Dorothy se întrebese înainte dacă se afla la locul potrivit ca misionară, nefiind sigură că-i poate iubi pe Somalezii, pe care-i considera leneși, cruzi, gata săucidă. Acum că zăcea plină de sînge, dragostea Calvarului pentru somalezii i-a umplut inima. Și-a revenit și nu a mai avut îndoieli cu privire la chemarea ei.

Modul cel mai rapid de a dobîndi siguranța mîntuirii este să iei asupra ta o suferință datorată faptului că ești mîntuit. Modul cel mai rapid de a-ți da seama de realitatea chemării tale este să iei o cruce legată de această chemare. Ai ales soția, soțul sau prietenul potrivit dacă ești în stare să porți o povară de dragul ei sau al lui.

Vrea cineva să se roage ca somalezii să fie mîntuiți?

MEDITAȚIA 92

„Dragostea de bani este rădăcina tuturor relelor.” — 1 Timotei
6:10

Poate Reformația și separarea ireparabilă a creștinătății nu s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi fost dragostea de bani a unor clerici și multe păcate personale ale celor implicați de ambele părți.

Biserica este o continuare a întrupării lui Hristos. Hristos, capul ei, are grijă ca ea să funcționeze bine, astfel încât Biserica să nu moară.

Există totuși instituții umane numite biserici, pline de bărbați și femei nenăscuți din nou. Ei nu au nevoie să fie reformați, ci transformați. Nașterea din nou poate transforma pe orice om într-un copil al lui Dumnezeu.

La nivel uman, de-a lungul anilor s-au întâmplat lucruri scandaloase. Indulgențele, și odată cu ele soarta veșnică a sufletelor, erau oferite spre vânzare. Copii nelegitimi ai Regelui James al Scoției au fost numiți în funcții la cele mai bogate parohii din regat, pe când erau doar sugaci. Acte ca acestea produc indignarea publicului. Astfel, regelui Henric al VIII-lea i-a venit foarte ușor să-și îndepărteze țara de Roma, după ce s-a supărat pe papă pentru că nu l-a divorțat de soția sa. Mai târziu, atât Vaticanul, vinovat de păcatul lăcomiei, cât și Henric al VIII-lea, vinovat de păcatul curviei, au declarat pe cei care nu erau alături de ei pasibili de pedeapsa cu moartea. Lucruri asemănătoare s-au întâmplat și în alte țări.

Să aruncăm o privire la clerul nostru și la liderii diferitelor culte religioase. Sînt prioritățile vieții lor evidente? Folosește-ți consacrarea ta de creștin pentru a te păstra sfînt în gîndire și acțiune. Transformă-ți biserica după modelul dat de Hristos, dar, mai întîi de toate, ai grijă să nu aparții doar unei instituții omenești.

Prin nașterea din nou să devii un membru al Bisericii „slăvite, fără pată, fără sbîrcitură sau altceva de felul acesta” (Efeseni 5:27).

MEDITAȚIA 93

„Dumnezeu l-a dat Numele care este mai presus de orice nume.“

—Filipeni 2:9

Unii oameni primesc un nume care le prevestește destinul, „Vladimir” în rusește înseamnă „stăpînul lumii”. Istoria Rusiei cunoaște două personalități influente care au purtat acest nume. În anul 998 d. Chr., prințul Vladimir al Kievului a devenit creștin. Avînd de ales între romano-catolici și ortodocși, el și-a trimis emisari în Europa ca să afle care dintre cele două religii este cea mai potrivită. Aceștia au fost impresionați de frumusețea muzicii din slujba ortodoxă și l-au influențat pe prinț să îmbrățișeze această formă a creștinismului. Ca urmare, el a poruncit ca toți supușii să fie botezați.

După aproximativ nouă sute de ani, un alt Vladimir s-a născut în Rusia. La vîrsta de șasesprezece ani el a devenit ateu, datorită unui incident stupid. Păcatul unui creștin poate transforma într-un dușman al lui Dumnezeu pe unul care a fost odată un închinător. Ca și alți tineri, Vladimir Lenin a neglijat pentru o vreme să meargă la biserică. Băiatul l-a auzit pe tatăl său întrebîndu-l pe un preot ce să facă în această situație. Preotul a răspuns „să-l bați și să-l bați”. Indignat, Lenin și-a smuls crucea de la gît, hotărînd să nu mai aibă nimic de-a face cu religia. A început de atunci s-o urască.

Poate că asta nu s-ar fi întîmplat dacă preotul ar fi dat un răspuns mai înțelept și mai iubitor.

Este impresionant să-ți dai seama că un cuvînt al tău poate distruge ori înălța un suflet.

Prințul Vladimir n-a ajuns să stăpînească întreaga lume, deși numele lui însemna asta. Nici Lenin n-a stăpînit lumea toată. Ei sînt morți. Isus Hristos este viu. Numai El va fi stăpînitorul lumii. Orice genunchi se va pleca inaintea Lui.

MEDITAȚIA 94

„Aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie.“ — Romani 12:1

În timpul războiului din Vietnam, niște preoți budiști care și-au văzut religia pusă în pericol prin politica președintelui catolic Thieu, și-au dat foc. Doi călugări au turnat petrol peste un preot și el și-a dat foc în fața a mii de martori care îl urmăreau îngenunchiați. Creștinul ceh Jan Pallach și pastorul evanghelic Brusewitz din Germania s-au jertfit de asemenea pe ei înșiși în semn de protest împotriva nedreptății.

Creștinii pot învăța din aceste împrejurări. Sinuciderea în sensul obișnuit al lumii este în mod natural interzisă în religia noastră, dar noi toți trebuie să ne aducem pe noi înșine ca jertfe pentru singura cauză care contează cu adevărat.

Moartea lui Isus ar putea fi numită o sinucidere sofisticată. El a spus, „Îmi dau viața . . . Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine“ (Ioan 10:17, 18). Se părea că făcea tot posibilul ca să provoace mânia dușmanilor Săi. S-a referit în vorbirea Sa la toate impulsurile care îi mîină pe oameni. Nu te uita niciodată la o femeie ca s-o poftesci! Vorbirea ta să fie da, da și nu, nu ceea ce ar face imposibilă reclama! Nu minți, nici măcar cînd minciuna ta ți-ar salva viața! Isus a făcut unele din minunile Sale în ziua Sabatului, cu toate că știa că aceasta îi va mînia pe dușmanii Lui. El a dorit să fie răstignit, căci știa că moartea Sa este singurul mijloc prin care omenirea poate să fie salvată.

Creștinii trăiesc de asemenea în opoziție cu standardele acestei lumi, căci și ei vor să se jertfească purtîndu-și crucea în fiecare zi.

„Am fost răstignit împreună cu Hristos și . . . dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine“ (Gal. 2:20).

MEDITAȚIA 95

„(Isus a spus:) Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari.“ —Luca 16:10

Ne înșelăm singuri dacă credem că dând a zecea parte din veniturile noastre ne-am îndeplinit obligațiile financiare față de Dumnezeu. Creștinii închiși în timpul persecuției, care primeau o bucată de pâine alături de supa cu cartofi murdari, aduceau și ei zeciuială. Fiecare a zecea săptămână își dădeau bucata de pâine unuia care era bolnav sau slăbit. Dar aceasta nu era totul. Ei știau că responsabilitatea omului se referă la 100 de procente din tot ce are el. Mulți creștini își dăruiesc pâinea în fiecare a treia sau a cincea săptămână. Unii nu mîncau deloc pâine, ci o dăruiau în întregime, mulțumindu-se cu supa murdară.

Nu doar zece procente, ci toți banii tăi aparțin Domnului. Nu este adevărat că, după ce am dat zece procente, putem să facem ce vre cu restul. Să considerăm, mai degrabă, că Domnul ne-a pus la dispoziție un fond de cheltuieli, pentru care trebuie să răspundem pînă la ultimul ban. Un salariat al unei instituții nu poate cumpăra un palton de blană soției sale, din fondul de cheltuieli care i s-a pus la dispoziție. Nici nouă nu ne este îngăduit luxul.

Este conștiința ta curată? Poți să justifici înaintea lui Dumnezeu tot ce cheltuiești pentru hrană și îmbrăcăminte, într-o lume flămîndă și dezbrăcată? Poți justifica cheltuielile tale pentru cosmetice sau pentru distracții? Vei fi în stare ca în ziua judecării să-L privești pe Isus în față și să-I spui, „Mi-am cheltuit bine banii“? Îți va spune El oare, „Bine, slugă bună și credincioasă“?

MEDITAȚIA 96

„Moise a zis Domnului, Ah! Doamne, eu nu sînt un om cu vorbirea ușoară.“ — Exod 4:10

Richard Hext s-a născut cu mîinile și cu picioarele paralizate. După o operație mîinile îi atîrnau normal, dar nu avea nici o putere în ele.

Situația aceasta nu l-a împiedicat însă să-și realizeze ambiția de a deveni pictor. A studiat șapte ani într-o școală de artă. Apoi și-a cîștigat existența ca pictor, mînuind pensula cu dinții. Unele din picturile sale sînt atît de frumoase, încît sînt expuse în palatul Buckingham.

Moise a devenit un mare predicator, cu toate că era bîlbiit. Rahab a devenit o sfîntă și o străbunică a Domnului Isus, cu toate că înainte fusese o prostituată într-o națiune păgînă. Petru a devenit un martir, cu toate că prin firea lui era un laș. Îl vedem mai întîi tremurînd în fața unei servitoare care nu i-ar fi putut face nici un rău. După Înviere, același om a stat în mijlocul pieței din Ierusalim, înfruntînd mulțimea și conducătorii națiunii. Istoria ne spune că în cele din urmă el a murit pentru Domnul, răstignit — la propria lui cerere — cu capul în jos.

Un creștin dovedit vinovat atît de adulter cît și de crimă ar renunța probabil la orice nădejde de a mai fi folosit vreodată de Domnul. Dar David s-a pocăit și a scris psalmi atît de frumoși, care ne slujesc ca hrană spirituală. Solomon a căzut în idolatrie și promiscuitate, dar a devenit autorul a trei cărți ale Bibliei.

Nici un handicap fizic, intelectual sau moral nu este de neînfrînt. Dacă nu ai mîini, pictează cu dinții, dar fă-o pentru Domnul.

MEDITAȚIA 97

„Aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând.“ — Filipeni 2:2

Păcatul a amărit istoria creștinătății, care ar fi putut fi frumoasă dacă cei care au purtat numele lui Hristos ar fi urmat învățătura Stăpînului lor. Toată lumea a auzit despre Inchiziția catolică, dar și dintre protestanți au fost oameni la fel de cruzi.

Majestatea sa, regina suverană a Britaniei, Elisabeta I-a, l-a condamnat pe episcopul Plunkett pentru credința sa catolică, și a poruncit să fie mai întâi spînzurat, apoi coborît, spintecat, să-i fie arse măruntaiele (cînd era încă viu) și apoi tăiat în patru bucăți. Catolicii din Piedmont au pus mîna pe protestantul Giovani Machialin împreună cu cei patru copii ai săi. Înainte de a-l tăia în bucăți pe fiecare din primii trei copii, soldații l-au întrebat dacă este gata să-și schimbe credința; el a refuzat de fiecare dată. Cînd același răspuns a fost dat pentru a patra oară, un soldat l-a prins pe ultimul copil de picioare și i-a zburat creierii de caldarîm.

Catolicii au ucis în timpul războiului mii de ortodocși în Croația. Preoții ortodocși au persecutat pe evanghelici în România și au determinat închiderea lor. Preoții au condus omoruri în masă împotriva evreilor. Astăzi, protestanții și catolicii se omoară unii pe alții în Irlanda de Nord, în numele Aceluia care Și-a iubit chiar și dușmanii.

Să hotărîm odată pentru totdeauna să dezrădăcinăm orice gînd de resentiment sau ostilitate față de cei cre au o altă religie decît a noastră. Să ne ferim să folosim un limbaj violent împotriva religiei altcuiva. Un astfel de limbaj ar putea să incite o persoană iresponsabilă la cruzime sau să-l conducă de-a dreptul la crimă. Deosebirile religioase trebuie discutate în dragoste. Cînd ele par a fi ireconciliabile, fiecare trebuie să-și mențină convingerile, bazat pe Cuvîntul lui Dumnezeu. Dar porunca supremă este dragostea.

MEDITAȚIA 98

„Vă îndemn dar, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri . . . pentru împărați și pentru toți cei ce sînt înălțați în dregătorii.“ —1 Timotei 2:1,2

Textul nu spune că trebuie să ne rugăm doar pentru conducătorii sau guvernul țării noastre. Așa ceva a făcut clerul britanic, german, rus sau american în timpul celui de-al doilea război mondial. După o astfel de rugăciune, cei care aparțin armatei inamice pot fi omoriți fără probleme de conștiință. Nu este bine să ne rugăm doar pentru regele sau președintele nostru.

Conducătorii popoarelor sînt o clasă aparte a societății, pentru care trebuie să ne rugăm, tot așa cum trebuie să ne rugăm pentru cei flămînzi sau bolnavi. De aceea, un creștin trebuie să se roage atît pentru conducătorul țării sale, pentru cel al țării vecine, cît și pentru șeful unui trib de aborigeni.

Rugîndu-ne pentru conducătorii noștri și iubindu-i, chiar și atunci cînd avem unele nemulțumiri, vom putea să ducem o viață „pașnică și liniștită“, pentru că, în felul acesta, nici un gînd de răscoală nu ne va trece prin minte. Mai mult decît atît, printr-o astfel de atitudine, vom avea o înrîurire bună asupra societății. „ . . . înainte de toate, să faceți rugăciuni.“

MEDITAȚIA 99

„Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de Duh.” —Efeseni 5:18

Să luăm țara din Europa cea mai puțin vestită pentru viciu. De la sfârșitul celui de al doilea război mondial, consumul de alcool în Elveția s-a dublat. Numărul alcoolizantilor a crescut de la 100.000 la 130.000. Douăzeci de procente din cazurile de la tribunal și 23 de procente din divorțuri se datorează alcoolului. Alcoolul este responsabil pentru o treime din sinucideri. În fiecare an 1300 de persoane intră în azile de boli mintale ca rezultat al abuzului de alcool. În alte țări, situația este mult mai rea.

Biblia vorbește despre a fi beat de dragoste, sau despre a fi atît de plin de Duhul Sfînt încît să dai impresia că ești beat. Cunoaște cineva vreun efect rău al acestui fel de beție sfîntă?

Bea, deci, din vinul miraculos pe care Isus l-a dat ucenicilor în Cana Galileii. Vei avea multe din simptomele beției: bețivii își laudă vinul, tu ți-l vei lauda pe al tău; bețivii cîntă, tu vei simți un impuls irezistibil de a cînta spre slava stăpînului tău; bețivii sînt gata să se bată, tu vei vrea de asemenea să lupți, chiar dacă tu ești slab, cu dușmani mult mai puternici.

Eu nu sînt împotriva beției. Dar consider că nu alcoolul este băutura potrivită. Să bem cu toții din vinul pe care Isus îl oferă fără plată tuturor celor însetați.

MEDITAȚIA 100

„Să luptați pentru credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna.“ —Iuda 3

Păzește-te de prea multă toleranță în materie de credință. Imaginează-ți două școli, una condusă de un înțelept, cealaltă de un nebun. În prima, copiii sînt învățați că 2 plus 2 fac 4; în a doua că 2 plus 2 fac 3. Și iată că vine un profesor care spune că în cele din urmă dragostea este cel mai important lucru. De ce să existe deosebiri între profesorii de matematică? Să se înțeleagă mai degrabă asupra unui compromis, și să-i învețe amîndoi același lucru pe copii. Copiii vor fi astfel învățați că 2 plus 2 fac $3\frac{1}{2}$. Oricine refuză să-i învețe aceasta pe copii este un fanatic, un bigot, și nu merită să fie profesor de matematică. Ce părere ai avea de o asemenea situație?

Creștinii iubesc unitatea, dar nu cu prețul adevărului.

Biserica creștină posedă un adevăr mult mai sigur decît cel al matematicii, deoarece a fost revelat de însuși Dumnezeu. Pot da unui om oricît vreau din portmoneul meu, pentru că banii sînt ai mei. Nu pot însă ceda nimic din adevărul lui Dumnezeu. Pot exista între creștini deosebiri în chestiunile neesențiale, așa cum există varietăți de trandafiri. Pot accepta un trandafir de altă culoare, dar nu pot lua un spin drept trandafir. Dragostea nu justifică abandonarea nici unui cuvînt sau litere din Biblie. Îl pot iubi pe eretic, dar nu erezia.

Hristos este Dumnezeu. El a devenit om, s-a născut din fecioara Maria, a murit pentru păcatele noastre, a fost înviat în trup și s-a înălțat la cer. Oricine poate crede în alt fel, dar eu nu doresc să am nici o unitate nici dialog cu el. Profesorii de matematică nu se angajează în dialog cu elevii lor. Ei proclamă adevărul și el trebuie acceptat. Creștinii proclamă de asemenea adevărul. Oricine refuză să-l accepte va pieri.

LITERATURE SERVICE
POB 721, CH-8280 Kreuzlingen
Switzerland

